

11. füzet.

Minden füzet egy teljesen befejezett regényt tartalmaz.
Minden hóban 2 füzet jelenik meg. — 1 évre 24 füzet előfizetési ára 6 korona.

Ára 25 fillér.

Szemelvények egy világ-detektív titkos aktáiból

11. füzet.

A toronyszoba rejtélye.

Sherlock Holmest vasmarokkal megragadták és a mélységbe taszították.

Magyar gyártmány.

Magyar papír.

Ezen művet kölesönkönyvtárakban tilos tartani.

A toronyszoba rejtélye.

I. FEJEZET.

Sulyos gyanu alatt.

A nap fényesen ragyogott a Gloster-kastélyra, amely egykor a szent Rókus Benedekrend tulajdonát képezte, de immár több száz év óta a Gloster-család tulajdonába ment át.

A magas tornyu ósrégi épület, közvetlen a tenger mellett állott és festői képet nyújtott a szemlélőnek.

A magánfogatok hosszú sora vitte a szent rókus poros országuton a vendégeket Gloster lord kastélyába.

A hitbizománynak és így a lordi címnek is a huszonnyolc éves Morgan Reginald volt az örököse, minthogy csak rövid idővel ezelőtt halt meg Robert bátyja és ennek egyetlen fia, Rálf.

A fiatal lord az előcsarnokban lekötelező kedvességgel fogadta az érkező vendégeket. A magas termetű, csinos fiatal ember bátor, nyilt

szemeivel nagyon kedvözö benyomást tett a vendégekre.

Morgan Reginald különös udvariasságot tanúsított Morgan Johnnal, a család egy szegényebb tagjával szemben, aki egy londoni barátja Braddon Tamással jelent meg, s akit ma először vezetett a fiatal lord barátai körébe.

A vendégek nem gyözték csodálni a kastély szépségeit, a drága szőnyegeket és kárpitokat, az oltárt, ahol a papok egykor misét tartottak, a toronyszobát, mely szédítő magasságban volt és a nagy konyhát, ahol most francia szakácsok forgolódtak.

Közvetlen a kastély mellett az egykori Mária-kápolnának és az ehhez tartozó zarándoklaknak a romjai voltak, melyek most mindenféle szebbnél szebb növényekkel voltak teleültetve, befüttatva.

A házi ur a vallási érzelmeket szem előtt tartva, nem a volt kápolnát választotta a mai ünnepély színhelyéül, hanem a zarándoklak romjai voltak kiszemelve az estebéd és azt követő

táncvígalmom lezajlására és erre az alkalomra a zarándoklakban sötét tölgyfából padlót készített, amely úgy fénylett, mint a tükör. Ugyan-e fából készültek a hosszú, alacsony asztalok is, míg az ülőhelyek, melyek — mint az amphitheatrumban — félkörben voltak elhelyezve, magas, puha zöld bársonnyal átvont párnákkal olyanok voltak, mint a friss moha.

Virágban, lámpákban és mindenféle díszekben, — ami csak a szemet kápráztatta, — nem volt hiány és a kitünő zenekar, a valódi óborok üszereztek a fejedelmi lakomát.

Morgan John és barátja, Braddon Tamás az estebéd alatt egymás mellett ültek a házigazda közelében.

Miután a lakomának vége volt és már a feketekávénál tartottak, a társaság fiatalabb része a csábító keringő hangjainak nem tudott ellentállani és táncra perdült, a két barát felkelt, észrevétlenül elhagyta a helyiséget és a kápolna mellett lévő sziklaszirt szélén a sima pázsitra telepedett le.

A nap már leáldozott, csak utolsó sugarai vetettek vörös fényt a tengerre.

Az esti csillag és a hold is feljött már, a szél hűvösen és csipősen fujdogált a tenger felől és a társaság azon részét, akik a természet csodás szépségeiben gyönyörködtek, visszazúzta a termekbe.

— Nos, Sherlock Holmes ur, vagyis inkább Braddon Tamás ur, — mondá Morgan John a mellette ülő híres detektívnek, aki egy londoni gazdag magánzónak látszott és senki sem gondolta, hogy ő a híres kriminálista, a világdetektív, Sherlock Holmes, — alaposan megnézte a fiatal újdonsült lordot? Képesnek tartja-e őt azon bűnre, amelynek elkövetésében én őt gyanúsítom?

— Nagyon kedvező benyomást tett rám a lord, — mondá Sherlock Holmes, — és nem látszik olyanak, mint aki bünt lett volna képes elkövetni. Hosszu gyakorlatom alatt azonban már oly gazemberekkel találkoztam, akik olyanak látszottak, mintha a vizet sem tudták zavarni, máskor pedig olyan emberekkel volt dolgom, akiknek igazi akasztófa arcuk volt és amellet oly ártatlanok voltak, mint a bárány.

Mindenesetre kérem mesélje el nekem részletesen azt, ami az előbbi Gloster lord és annak Ralf fiának — az ön véleménye szerint — gyanus elhalálózásával összefüggésben áll.

— Nem mondta ön idejövetelünkkor, hogy a kísértet, amely ezen régi romban megjelent, már előre megjósolta Róbert lord és kis fiának gyors halálát?

— Igen, úgy van. Már a régi monda, mely e kastélyhoz fűződik, is azt tartja, hogy a kísértet időnkint megjelenik és körüljárja a régi kápolna és a kastély helyiségeit.

Ez a kísértet a kis Ralf halála előtt három egymásután következő éjjel három óraker mindig megjelent és én mindjárt tudtam, hogy a Gloster-családot veszély fenyegeti.

— Ön akkor a kastélyban volt?

— Igen, Róbert unokabátyám nagyon szeretett engem és felkért, hogy betegsége alatt nála maradjak, hogy kissé szórakoztassam.

— A kísértetet a saját szemével látta?

— Igen, — felelé Morgan, — azon három éjjelen, melyekről előbb beszéltem, láttam a kápolna romjai között viaszgyertyáknak halvány pislogását, melyeket véleményem szerint nem emberi kéz gyujthattott meg. Aztán egy magas kísérteties alakot, fekete Benedek-rendi csuhában, lehajtott nagy csuklyával és teste körül őv helyett kötéllel, láttam ünnepélyes komolysággal, némán mellettem átvonulni, még pedig oly közel hozzám, hogy csuhájával engem csaknem érintett. Az egész jelenet teljesen zajtalanul játszódott le és rajtam oly borzongás vett erőt, mintha hideg, téli szél járta volna át tagjaimat.

A zseniális detektív mosolygott.

— «Kár, uram, hogy nem volt annyi bátorsága és lélekjelenléte a kísértetet megragadni miáltal talán nyomára jött volna azon rejtélynek kulcsára, mely annyira szíven fekszik. A kis Ralf gyors halálának okát értem, mely az ön véleménye szerint nem volt természetes.»

— Nem értem az ön gunyos hangját, Holmes ur, azt hiszi, hogy az a szellem, aki a Gloster-kastély romjait már oly rég óta éjjelenként látogatja és mindnyájunkat rettegésben tart, nem kísértet. Nem csak én, de boldogult Róbert bátyám is állította, hogy azt a kísérteties alakot

határozottan látta! Igen, a szellem neki is megjelent és, még pedig ép azon az éjszakán, mikor szegény kis fia meghalt. A mostani Gloster lord, aki előbb a Morgan Reginald nevet viselte, akkor Londonban tartózkodott. Róbert a kastély ugynevezett «Kárpított szobájában» egy pamlagon feküdt, a kandallóban a tűz nagy lángokban égett. A «kárpított szoba» a tengerre nyíló szobák közül a legkisebb volt és ez képezte Róbert lord legkedvencebb tartózkodási helyét. Mikor azt hittem, hogy Róbert lord alszik, kimentem a szobából, és felmentem a toronyban levő gyermekszobába, ahol a kis beteg fiucska feküdt.

Nem telt bele egy negyedóra, hogy visszatértem Róberthez, kit felébredve és teljesen feldult arccal találtam.

Azt állította, hogy a szoba ajtajában egy Benedek-rendi barát jelent meg hosszú lebegő csuhában, fejre huzott csuklyával, aki ökölbe szorított kezével fenyegetőleg intett feléje.

A tüneményes alak arcát és szemeit nem láthatta, a mélyen előrehuzott csuklya miatt, melynek árnyéka egész arcát elborította.

Róbert felugrott, hogy rávesse magát az alakra, míg azonban a pamlagról felkelt, a szellem zajtalanul és nyomtalanul eltűnt.

Róbert a kísértetet, azt a hozzáférhetetlen ellenséget, aki előre jelzi a kastély lakóinak a bekövetkezendő szerencsétlenséget, határozottan látta.

A következő napon meghalt Róbertnek kis fia.

— Sajátságos, — mondá Sherlock Holmes gondolataiba merülve.

— «Igen, szerencsétlen körülményeknek csodálatos összejárása», — felelé Morgan John. Szegény Róbert! felesége halála, mely csak rövid idővel előzte meg fiacskája halálát, egészen felforgatta lelki állapotát, melyhez a kísértet megjelenése még hozzájárult. Teljes erőmből igyekeztem őt meggyőzni arról, hogy amit látni vél, az csak beteges képzeletének szüleménye, de mindhiába, ő megmaradt állítása mellett.

Egész reménysege a szegény anyátlan fiacskájában összpontosult, a Gloster lordi cím és a hitbizomány örökösében és dacára annak,

hogy a gyermek betegsége nem volt komolyabb jellegű és a legcsekélyebb aggodalomra sem volt ok, a szerencsétlen apa a legrosszabbra volt elkészülve. És a legrosszabb bekövetkezett.

Morgan John zsebkenőjét szeméhez szoritotta, hogy előtörő könnyeit visszafojtsa.

— Igen, kedves Holmes ur, szomorú napokat töltöttünk akkor azent Rókusban.

Fönt a toronyszobában feküdt a fiatal Morgan Ralf, a kis örökös, beteg és lent a «kárpított» szobában töltötte a szegény apa, Róbert lord, testben és lélekben megtörve szomorú, egyhanguan szürke napjait.

Az izgalmas gondok és a felesége elvesztése miatti kétségbeesés, visszahozta azon rohamokat, amelyekben gyermekkorában szenvedett, de amelyek későbbi éveiben elmaradtak. Így feküdt ő, mint saját énjének árnyéka, élete egy hajszálon függött, amely az első heves rohamnál elszakadással fenyegetett.

Az egyetlen, ami még az élethez fűzte, a fiacskájához való óriási szeretete volt. Megható volt látni, hogy mily ragaszkodással szerette a kis fiucskát, aki hivatva volt arra, hogy rövid idő múlva a lordi címet és a családi birtokot örökölje, mert az orvosok nem titkolták, hogy Gloster lord nem fog soká az élők közt maradni.

Ralf bájos gyermek volt, egy oly nemes, vig és pajzán fiucska, akire minden apa büszke lett volna.

— Milyen betegségben szenvedett a gyermek? — kérdezte Sherlock Holmes, ki Morgan előadását élénk figyelemmel kísérte.

— Minden jel arra mutatott, hogy betegsége csak egy jelentéktelen muló baj, amely semmiféle aggodalomra nem adott okot. A Shellton-on-Sea orvosa, aki a család háziorvosa volt, mielőbbi biztos gyógyulást helyezett kilátásba.

Gyermekbetegség volt, melyen jó ápolással gyermekeknek ezre szerencsésen átesik. Csak Róbert aggódott nagyon és fiának betegsége anyyira lehangolta, hogy sem nekem, sem öcscsének, Reginaldnak, a mostani Gloster lordnak, sem sikerült őt meggyőzni arról, hogy aggodalomra nincs oka.

— Reginald jó viszonyban volt elhunyt bátyjával? — kérdezte a detektív.

— Ó, igen, legalább látszólag, — felelte Morgan John. Élénken visszaemlékszem még arra az esetre, — a szél erősen sivitott az öreg kastély körül és a tengeri madarak ijedten repültek ide-oda, vészjósló kiáltással a közeledő vihart jelezve, míg a hullámok dörgő hangon ütközöttek a sziklához, — élénken visszaemlékezem, hogy akkor Morgan Reginald, a mostani Gloster lord, váratlanul hirtelen visszajött Londonból. A beteg fiucska szobájában voltam és mikor visszatértem Róberthez, ott találtam Reginaldot.

Morgan John egy ideig hallgatott és a tengerre nézett, aztán nyugodt, szomorú hangon így folytatta:

— A fiucska egész délután nagyon nyugtalan volt, estefelé azonban elszendergett és mikor halkán szobájába léptem, nyugodtan aludt, egyik kezét feje alá téve.

Fájdalmasan megható látvány volt, amint a bájos gyermek sovány sápadt arccal, amely a nagy párnák között félig el volt rejtve, a selyem függönyökkel körülvett ágyban mozdulatlanul fekűdt.

A szent Rókus-kastély toronyszobája, a melyben a gyermek fekűdt, egy nagy, batságtalan, az én véleményem szerint gyermekszobának alkalmatlan helyiség volt. Egy asztalkán orvosságos üvegek, poharak és befőzött gyümölcs volt, míg az ágy körül játékok heverték, játékok, melyeket a szegény gyermek kezei többé nem érintettek.

A lámpa, melynek fényét egy zöld lámpavédő törte meg, halvány sugarakat vetített az ágyra és az egész szobában a legkifogástalanabb rend és tisztaság uralkodott. Ilyen volt az ápolónő is, aki a lámpa mellett ült és egy könyvből olvasott.

— Hogy hívták az ápolónőt? — kérdezte Holmes nagy érdeklődéssel.

— Stevens Mary asszonynak, — felelte Morgan John. Még egész fiatal nő volt, csaknem gyermek és nem is akartam eleinte elhinni, hogy már férjnél van, pedig hát mégis férjes asszony volt.

— Ki volt a férje?

— Már nem tudom határozottan, mert nem

tartózkodott Londonban, hanem vagy mint kivándorló élt a tengerentúl, vagy pedig tengerész volt, aki mindig a vizeken tartózkodik.

— Mondjon nekem még egyet-mást Stevens Mary-ról, nagyon érdekel engem ez a nő.

— Sokat nem tudok róla, amennyire emlékszem, tisztességes családból származott és jobb nevelésben részesült, mint általában a cselédek szoktak.

— Hogyan jutott ápolónői állásához?

— Reginald ajánlotta nekünk.

— Reginald? — mondá meglepve a dektív. Hogyan jutott a lord ahhoz a nőhöz?

— Reginald, úgy hiszem, a nő apját is ismerete.

— Nos, Stevens Mary nem élt vissza Reginald bizalmával, hivatását pontosan és lelkiismeretesen teljesítette?

— Valóságos kincsnek bizonyult. Páratlan gondosságot és lelkiismeretességet tanúsított a rövid idő alatt, amit a kastélyban töltött.

— Milyen volt a fiatal asszony külseje, le tudná azt néhány rövid szóval vázolni?

— Ó, igen, oly jól emlékszem még az arcára, mintha csak tegnap este láttam volna. Sajátosságosan érdekes arcu, ritka csinos nő volt, olyan, mint egy igazi vérbeli spanyol, vagy zsidónő. Sűrű, koromfekete haj övezte barnásbőrű arcát, melyben nagy, fekete szemek tündököltek, dact és villámot szórva, dacára, hogy viselkedése szerény, csaknem alázatos volt.

Mikor Stevensnét először láttam, azonnal szemembe ötlött az az óriási hasonlatosság az ő arca és azon arc között, mely emlékezetemben volt és ez teljesen megzavart engem. Ha alkalom lesz, majd megmutatom önnek azt a nagy festményt, mely a nagy ebédlőben a kandalló felett függ, ez Jaelt ábrázolja, amint Sissérát agyonüti. Képzelve el magának Jaelnek fiatal szép arcát, amint az alvó juhász fölé, — akit még akar gyilkolni — hajol, ugyanilyenek, csaknem ijesztőek, Ralf ápolónőjének vonásai vad szépségében, bizonyos foku kegyetlenségében és tigris ravaszságában. Ezen hasonlatosságra, mely bámulatba ejtett, gyakran gondolok és mindig irtózáttal tölt el.

Stevens asszony csendesen és nyugodtan ült a beteg gyermek ágya mellett.

Még csak rövid idő óta volt szent Rókusban, de látszólag legalább nagyon szerette a gondjaira bízott kis fiúcskát.

A gyermek is szerette ápolónőjét, ki csendes nő volt. A többi cselédség nem szerette őt, büszkének tartotta, mivel az nem igen társalgott velük.

— A cselédség közül tehát senkivel sem állott összeköttetésben? — kérdezte Sherlock Holmes.

— Nem. Egész idejét csak a gyermekkel töltötte és a cselédek közül néhányan, ha betévedtek a szobába, gyakran sirva találták őt, de fájdmának okát senkivel sem közölte.

— Bizonyára nyugtalankodott távollevő férje miatt, — mondá a detektív.

Morgan vállait vonogatta.

— Nem tudom, lehetséges.

Azon az estén magára hagytam a toronyszobában és még világosan emlékszem, hogy távozásomkor a közte és a kép közötti hasonlat még jobban feltűnt nekem, mint valaha, mikor kérdéseimre válaszolva sötét szemeivel rám nézett és láthatóvá váltak üde piros ajkai közt hófehér fogai.

Másnap reggel felébredve, az ápolónő állítólag ijedten vette észre a szegény ártatlan gyermek hiányát.

Ijedten ugrott ki ágyából és mikor látta, hogy az ablak tárva-nyitva áll, segítségért kiáltott.

Sejtették, hogy a szegény Ralf a magasfoku láz következtében beállott önkivületi állapotban az ablakra mászott és onnan lezuhant a sziklára.

Alapos vizsgálat után a fiúcskát tényleg a szikla tövénél, összezuzott fejjel és összeroncsolt tagokkal halva találták.

Szörnyű csapás volt ez mindnyájunkra!

A temetés napján Róbertet szélhűdés érte, melynek következtében tagjai megbénultak, amiből sohasem gyógyult ki. Több éven át mindig jobban és jobban sorvadt, valóságos élő halott volt!

Végre kinjaitól megváltotta a halál és felesége és fiúcskája mellé temettetett el.

Igy történt, hogy Morgan Reginald lett a Gloster lord.

— Ön azt hiszi, hogy bűnös uton, talán Stevens Mari segítségével?

— Nem tehetek róla, Holmes ur, de ez az én meggyőződésem! Nem tudom elhinni, hogy a fiúcska önkivületi állapotban a toronyszoba ablakából ledobta volna magát és hogy épp akkor Stevens asszony oly mélyen aludt volna, hogy a zajra fel nem ébredt. De különben is már megmondtam önnek, hogy kire emlékeztet engem ez az asszony.

— Feltűnő mindenesetre, hogy Reginald Stevenst ajánlotta ápolónőnek, — mondá a zseniális detektív.

— A gyermek már bizonyára születése óta szálla volt Reginald szemében és minthogy tudta, hogy a gyermek halálát a féllábbal már sirban levő apa, nem fogja soká túlélni és gyermekét nemsoká követni fogja, fogadta talán szolgálatába Stevens Maryt, hogy ez a gyermeket a toronyszobából a mélységbe dobja.

— Fogalma sincsen, hogy Stevens Mary és férje hol tartózkodnak?

— Sajnálom, hogy nem szolgálhatok felvilágosítással, de a szörnyű esemény annyira feldulta lelki állapotomat, hogy az ápolónő iránt nem érdeklődtem.

— Róbert lord halála óta is érintkezik még ön Reginalddal, jó viszonyban van vele?

— Igen, néha itt voltam és az előbbi szívélyes viszonyt nem szakítottam meg teljesen, mert reméltem, hogy ezáltal magam fogok rájönni a toronyszoba rejtélyére.

— Nem tapasztalt semmit? Semmiféle bizonyítékai vagy titkos jelek nincsenek, melyek Reginald elleni szörnyű gyanuját igazolnák?

— Semmi, Holmes ur, — felelte Morgan John — és épp ezért fordultam önhöz szíves támogatásáért.

— Ha Reginald tényleg bűnös volna a szerencsétlen fiúcska és így közvetve bátyja halálában is, akkor szent Rókus és a lordi címet ön és családja örökölné? — kérdezte Sherlock Holmes szigorú, átható pillantással Morgan Johnra nézve.

— Igen, de ne higgye, hogy a kapzsiság vagy hiúság birt engem arra, hogy a világ leg-híresebb detektívjét bizzam meg egy oly ügygel, melynek gondolata is már rémséges és melynek kipuhatólására én képtelen vagyok. Határozott véleményem, hogy a toronyszoba egy titkot rejt magában és igazságérzetem sarkal arra, hogy annak a titoknak a nyomára jöjjek.

A reményteljes gyermeknek, a szeretett, szerencsétlen rokonnak halála bosszuért kiált.

— És ha bebizonyulna, hogy vádjai alaptalanok voltak? — kérdezte a detektív fürkésző arccal.

— Akkor belső megnyugvást fogok érezni, — felelé Morgan — és boldog leszek, ha Reginaldra ismét minden gyanu nélkül nézhetek és az az őszinte barátja lehetek, aki előbb voltam. Meg lehet arról győződve, hogy nem irigység vagy indokolatlan ellenszenv rugója cselekedtemnek. Nem vagyok ugyan olyan gazdag, mint a szentrókusi Morgan-család, de mégis elég gazdag ahhoz, hogy ne irigykedjek Reginaldra. Elvállalja a toronyszoba rejtélyének kifürkészését? Segítségemre akar lenni azon szörnyű bűntény felderítésében, amely Reginaldot a lordi címhez és a mérhetetlen gazdagsághoz jutatta?

— Még meggondolom majd a dolgot, — felelte rövid gondolkodás után Sherlock Holmes — kikötöm azonban magamnak, hogy azon esetben, ha a megbízatást elvállalom, ön minden további kutatást beszüntessen.

— Ezt megígérem önnek.

— Morgan ur, most vezessen engem kérem a toronyszobába és azután — ha lehetséges, — a terembe, hol Jael képe függ.

A társaság javában mulat és táncol és így nem lesz föltűnő, ha még egy ideig tőlük távol maradunk.

— Én is remélem, hogy Reginald nem fogja észrevenni, — felelte Morgan és a pázsitról felkelve, intett a híres detektívnek, hogy kövesse.

II. FEJEZET.

Az áruló levél.

A Gloster-kastély estélye óta néhány nap mult el.

Gloster lord, szt. Rokus mostani birtokosa, a toronyszobában tartózkodott, melyet dolgozószobájának rendezett be. Ezen nem volt semmi feltűnő, mert a szobából gyönyörű kilátás nyílt a tengerre és az annak partján elterülő fürdőhelyekre, melyeket London legelőkelőbb családjai látogattak.

Gloster Reginald lord nagyon jó hangulatban volt.

Az ünnepély, melyen a környékbeli nemesi családoknak mint a szt. rokusi uradom új birtokosa mutatkozott be, nagyon vígan és fényesen folyt le.

Reginald meg volt arról győződve, hogy mindkire, különösen azonban a vendégek hölgytagjaira nagyon kedvező benyomást tett.

Egy duszgazdag miniszter leánya különösen kitüntette kegyeivel és így a jövő a legszébb reményekkel kecsegtette.

Ha valakinek az apósa miniszter és az a valaki még hozzá lord is, úgy csaknem bizonyos, hogy könnyű szerrel lehet szép állásra, rangra és tekintélyre szert tenni és később Londonban asszonykájával kellemes és kedélyes életet folytatni.

— Igen, el innen! Mielőbb el innen, — mormogta Reginald az ablakon át a távolba nézve. Megkönnyebbülten fogok fellélegzeni, ha London aszfaltját ismét talpam alatt fogom érezni. Örültség volna magam örökre ezen romok közé eltemetni.

Reginald kinyitotta az ablakot és egy pillantást vetett a mélységbe.

Hideg borzongás futott rajta végig.

Az ablakot újból becsukta.

Arca elsápadt.

— Mindent el fogok követni, hogy mielőbb Londonba költözködhessenek, — folytatá a lord monológizálását. Már most is volna jó alkalom szt. Rokust elhagyni. A Hermelin-klubban

ismét kellene egyszer mutatkoznom; barátaim, akik az ünnepélyemen jelen voltak, szemrehányásokkal illettek, hogy a klubot sohasem megyek és őket teljesen elhanyagolom. A miniszter támogatja ezt a klubot, már azért sem szabad tovább távol maradnom. Még ma délután Londonba megyek.

Reginald a toronyszoba ajtaját ezután kinyitva, lekiáltott Károly inasának, hogy a parancsait osztogassa.

— Károly, Károly, gyere gyorsan!

A következő pillanatban elősietett az inas, aki aransujtással gazdagon diszitett egyenruhában volt, hogy a lord parancsait átvegye.

A lord arca felelevenült, mikor az inast megpillantotta.

— Ez a fickó gyors, mint az ördög, — morgogta a lord. Jól tettem, hogy az öreg Jánost elküldtem, ki már nagyon lusta és bizalmas volt. Az ilyen öreg, az uraságnál megöszült cseléd nélkülözhetetlennek tartja magát és azt hiszi, hogy gazdájával össze van házasítva.

— Károly — mondá a lord a már nem fiatal, de karcsu alakjánál fogva még nagyon előkelő megjelenésű inasnak, aki néhány nap óta töltötte be az elbocsátott János állását és csodálatos módon alakra és arcra nézve némileg hasonlított a fiatal lordra.

— Károly, mit hozol, a mai postát?

— Parancsára, lord ur — felelte az inas alázatosan egy csomó levelet az íróasztalra téve.

— Nem fogok sok időt a levelek olvasásával tölteni — mondá a lord az íróasztalhoz közeledve és a leveleket futólag átnézve. — Intézkedj, hogy a fogatom egy óra múlva előálljon. Londonba megyek és te el fogsz engem kísérni.

Károly alázatosan meghajtotta magát és elhagyta a toronyszobát. Reginald hallotta, amint a lépcsőn lesietett. Nem vette azonban észre, hogy mikor íróasztalához ült, hogy leveleit elolvassa, Károly, aki csak egynehány lépcsőn ment le, visszafordult és zajtalanul visszament az ajtóhoz és leguggolva, a kulcslyukon benézett a toronyszobába.

Reginald csakhamar annyira elmerült levelei olvasásába, hogy nem is ügyelt arra, ami körülötte történik.

Egy levél különösen lebilincselte, melynek külső alakja is már nagyon különös volt.

Reginald azonnal észrevette, hogy az otrombában borítékozott, piros pecséttel és nagy bélyeggel ellátott irat tengeren túl jön. A címzés, mely műveletlen és írásban nem gyakorlott egyénre vallott, így szólt: «A nagyon tiszteletreméltó és nagyreményű Gloszter lord urnak, Szt. Rókus, Shelton-on-Sea mellett. A levél tartalma az elküldőre nézve nagyon fontos és sürgős lehetett, mert a borítékon feltűnő helyen többször átláthatva, nagy betűkkel e szavak voltak írva: «Saját kezeihez» és «Sürgős».

A levél Nyugat-Ausztráliából jött és az írásból ítélve női kezekből származott.

Reginald az írást úgy látszik nagyon jól ismerte.

A kulcslyuknál guggoló inas figyelmét nem kerülte el, hogy a lord homlokát hirtelen összeráncolta és arcát mély fájdalom és nyugtalanság töltötte el.

Mosolyogva látta Károly, hogy a lord az otromba levelet, mielőtt, hogy felbontotta volna, percekig kezében tartotta, jobbról-balra forgatta mintha félne azt felbontani.

Azután összeszorította fogait és egy elszánt mozdulattal feltépte a borítékot, kivette abból az írást és azt vagy háromszor a legnagyobb érdeklődéssel elolvasta.

Miután az olvasást befejezte egy halk sóhajjal az íróasztala előtt levő támlásszékre leült, az írást az asztalra dobta és teljesen megtörve tekintett a messzeségbe.

Néhány perc múlva ismét elővette a levelet és miután még egy pillantást vetett abba, azt gyorsan összehajtotta, beletette a borítékba és az íróasztalba elzárta, majd a tükörhöz ment, mely az íróasztallal szemben a falon függött és igyekezett arcának ismét nyugodt, jókedvű kifejezést adni, ami csakhamar sikerült is neki.

A ráncok fehér homlokáról eltűntek, csak ajka volt még fehér és szemei mélyen beesettek. Arca sápadt volt még ugyan, de ajka már nem remegett, és néhány perc múlva sikerült neki arcára vidám mosolygást is varázsolni és lassanként teljesen eltűntek a nagy izgatottságnak utolsó nyomai is. Szemei ismét visszanyerték régi fényüket és

Kivéve a leselkedő szolgát, senki sem sejtette volna, hogy mily gondok nehezdednek a fiatal Gloster lord vállaira.

Amint kedves olvasóim már bizonyára rég kitalálták, Károly szolga nem volt más mint Sherlock Holmes, a híres detektív.

A szolga álarc lehetővé tette, hogy minden feltűnés nélkül állandóan amellet a férfi mellett tartózkodjék, akinek lealcázását a leghatározottabban elhatározta, miután különböző megfigyelések, amelyeket a legutóbi időben tett, csaknem bizonyossá tették, hogy Morgan John gyanúsításai sajnos, nagyon is jogosultak és mindinkább erősebb talajt nyernek. Nagyon kapóra jött, hogy a szt Rokus kastélyban épp a napokban egy szolgálai állás jött üresedésbe, miután az öreg szolgát Reginald lord nyugdíjba küldte.

Holmes pályázott a szolgálai állásra és pedig eredményesen, mivel kitűnő bizonyítványokat szerzett be magának, melyek mind bizonyították, hogy «comme il faut» szolga. De nemcsak a kitűnő, főnemesi családoktól származó bizonyítványoknak köszönhetette, hogy a lord azonnal alkalmazta, hanem főleg annak, hogy föllépésével egy csapásra megnyerte a lord rokonszenvét.

Mikor a detektív a kulcslyuknál meglátta, hogy Reginald lord az ajtóhoz közeledik, villámgyorsasággal felosont még egynéhány lépcsőn és nyugodtan bevárta, míg a lord, kinek belső izgatottsága nem hagyott nyugtot, a toronyszobából kiment és miután az ajtót maga után bezárta a lépcsőn lesietett.

Alighogy Reginald lépteinek zaja elhangzottak a világetektív előbujt rejtekhelyéből és zajtalanul a toronyszoba ajtajához ment.

Elővette zsebéből a kulcsait egy-két próbálgatás, a zár engedett és a toronyszoba ajtaja kinyílt. Holmes beugrott a szobába és az ajtót maga után ismét bezárva, egyenesen az íróasztalhoz sietett és kitűnő kulcsaival egy-két pillanat múlva az íróasztal fiókjait kinyitotta.

Nem kellett soká keresgélnie. Az első fiókban, melyet kihuzott, egészen fölül megtalálta a levelet, amelynek tartalma Reginald lordot oly kellemetlenül érintette.

A detektív a borítékból sietve kivette a levelet és annak tartalmát a legnagyobb érdeklődéssel olvasta.

A levél így hangzott:

Méltóságos Uram!

Meg vagyok arról győződve, hogy nem nagy örömet okozok Önnek ezen levelemmel, mint-hogy bizonyára már rég halottnak vélt, — hisz már évek óta nem adtam magamról életjelt és boldog volt hogy tőlem megszabadult.

Most is csak azért fordulok megint Önhöz méltóságos uram, mert a nyomoruság készlet erre!

A régi historia Morgan ur! Pénzért zaklatnak megint bennünket és ezt ismét Öntől vagyunk kénytelenek kérni.

Csekély kétszáz font arany je' en esetben egy vagyont jelentene nekünk és bizto an birtokunba kerülne, ha azt Smithné név alatt Merchant fivérek, Perth, Kormányzórakpart, Nyugat Ausztrália címre küldené.

Ismét hangsulyozom, méltóságos Uram, hogy csupán Frank miatt vagyok kénytelen Önhöz fordulni, mert én magam részéről inkább levágnám ujjamat, sohogy egy filért is Öntől elfogadnék.

De férjemet szeretem és ő érte mindenre képes vagyok.

Nem tudom tovább látni, hogy ő itten mint koldus sinlődjék, nem tudom látni, hogy őt a rendőrség folyvást zaklassa, míg Ön méltóságos Ur, milliók felett rendelkezik és fejedelmi életet folytat.

Rongyos kétszáz font Önnek csekélység és Ön tulajdonképpen sokkal többel tartozik nekünk.

Alázatosan kérem tehát Morgan Reginald urat, segítsen rajtam és Frankon két-záz font arannyal, hogy egy más gyarmatban ismét üzletet nyithassunk, mert itt Nyugat-Ausztráliában már nagyon ég a attunk a talaj.

Ha Ön józanul gondolkozik, méltóságos Uram, ugy nem kell kérésemet tovább indokolni vagy ismételni.

Ellenkező esetben többet, mint kellemes lenne Önnek, hallara a mindenkor alázatos szolgáljáról

Smith Ellen-ről

Perth, Nyugat-Ausztrália.

Sherlock Holmes gyorsan átolvasta a levelet és annak minden szavát emlékezetébe vészte, aztán a levelet mosolyogva összehajtotta, az íróasztalt bezárta és gyors léptekben elhagyta a szobát és a tornyot, hogy a kocsist értesítse, hogy azonnal álljon elő a fogattal.

Ép jókor érkezett, mivel a lord már türelmetlenül kezdett és maga is az istállóba ment a kocsi után kérdezősködni.

Egy negyed óra múlva a lord a könnyű kis hintóval már utnak volt London felé és Sherlock Holmes, mint a lord inasa a bakkon ült összekulcsolt karokkal.

A Hermelin klub, amelyet a lord elsősorban akart meglátogatni, egy kevés, de nagyon előkelő tagokból álló egyesület volt.

A legelőkelőbb férfiaknak is sok türelembe és hosszú időbe került, míg ezen a szó legszorosabb értelmében vett zártkörű egyesületnek tagjává lett.

Gloster lord a klub egyik legtekintélyesebb tagja volt.

Mikor Reginald megérkezett, még csak nagyon kevesen voltak a klubhelyiségben, miért is Reginald nem maradt soká ottan, annál kevésbbé minthogy azt, akit keresett, mindjárt meg is találta.

Sherlock Holmes természetesen a kocsin maradt és innen látta, amint gazdája körülbelül egy félóra múlva egy általa látásból jól ismert úrral, aki a gyarmatügyi miniszterium egy tekintélyes hivatalnok volt, karöltve elhagyta a klubhelyiséget. A két fiatalember halkán beszélgetett egymással.

— Bármikor számíthatsz barátságomra — mondá a fiatal miniszteri hivatalnok Reginald-nak, — háládatlan ember lennék, ha nem viszonzom azt a sok szivességet, amelyet te velem szemben tanusítottál.

Majd eljárók érdekemben, bizhatsz bennem. Ha okod van azt hinni, hogy az a Smith Frank, akiről előbb nekem beszéltél, azzal a gondolattal foglalkozik, hogy Ausztráliából megszökjék, és ide visszatérve neked kellemetlenségeket okozna, úgy akadályokat gördítek eléje és lehetetlenné teszem neki Ausztráliát a bíróság által kiszabott büntetés lejárta előtt elhagyni.

A lordot az a kijelentés láthatólag megnyugtatta és barátjának kezét szívélyesen megszorította.

— Hálás köszönet — mondá kocsijába lépve, — a derék fiu vagy Bob, tudtam, hogy bizalommal fordulhatok hozzád, és hál' Istennek nem csalódtam, ne feledkezzél meg ügyemről, kedves barátom és most bocsáss meg, ha elhajtatok, de még egy kedves látogatást kell tennem. Isten veled, kedves Bob, a viszontlátásra.

A két jó barát kezét szorított egymással és a lord jelt adott a kocsisnak az indulásra.

Reginald a Hyde Parkba hajtatott, ahol annál a miniszternél, akinek leányának udvarolt és aki a szt. rokusi ünnepély alkalmával kegyével annyira elhalmozta, hosszabb látogatást akart tenni.

A gyönyörű kastély elé érve, a lord a kocsi-ból kiszállt és Károly inasának nagylelkűen megengedte, hogy a haza indulásig néhány órán át a városban kóborolhasson.

Ez az engedély Holmesnek kapóra jött.

Azonnal lakására sietett, hogy hűséges segédjével és barátjával, Taxon Harryval, kit remélte, hogy otthon talál, London keleti részébe menjen, mely kirándulást nagyon fontosnak és hasznosnak találta.

III. FEJEZET

A nyomozás,

Egy órával később két, a munkásosztályhoz tartozó egyén sietve haladt végig a London keleti részébe vezető szűk sikátorokon és egy piszkos külsejű kis zsidó üzlet előtt megálltak. A kör-külömbiséget tekintve apa és fiu lehettek, amiféle a bizalmas hang, melylyel egymással beszéltek, még megerősíteni látszott.

— Cél nál vagyunk, Harry, — mondá az idősebbik felmenve a lépcsőkön, amelyek a kis üzlet bejáratához vezettek. — Meg foglak most ismertetni egy nagyon ravasz, öreg fickóval, aki joggal festetett a cégtáblájára egy rókát. Ez a Burke Tom egy emberi bőrből bujtatott róka.

— Már kíváncsi vagyok reája — felelt Harry, a detektív segédje, mert a két munkászubonyos egyén nem volt más, mint a híres világdetektív és hűséges segédje.

Beléptek az üzletbe. Ez egy hosszú, keskeny, hosszában két részre osztott és oly sötét helyiség volt, hogy alig lehetett a benne elhelyezett tárgyakat megkülönböztetni.

Burke, az üzlet tulajdonosa, fogadta a belépőket. Széles vállai, melyek inkább szokásból, mint a kortól voltak meggörnyedve, ritka erőre engedtek következtetni. Magas homloka, élénk, ravasz fekete szemei okosságra vallottak.

— Hogy van Burke barátom? — kérde barátságos hangon a detektív, — mit csinál az üzlet? Meg van elégedve? Jöttem öntől felvilágosításokat kérni egy bizonyos ügyben.

A zsidó megdöbbent a szavak hallatára.

— Látható volt, hogy e hang nem ismeretlen előtte és hogy nem a legkellemesebb emlékeket idézi benne elő.

— Teremtette — mondá aztán halkan — ha nem tévedek...

— A maga régi barátja — szakítá félbe a detektív, hogy ezáltal kikerülje nevének említését — van számomra néhány perc ideje?

— Mindenkor rendelkezésére állok — felelte mogorván a zsidó és az ajtóhoz ment, hogy azt bezárja. Aztán vendégeit kis irodájába vezette.

— Burke — kezdé a vállalatát Sherlock Holmes a székek egyikére leülve — amint tudom, maga már régi idők óta barátságos érintkezésben áll azokkal az emberekkel, akik kénytelenek voltak a tengeren átkelni és fentartja velük ezt a barátságot akkor is, ha Nyugat-Ausztráliából visszatérnek Angliába. Ez egy olyan közismert dolog, amit maga le sem tagadhat. Ennek következtében már nagyon gyakran adhatott a rendőrségnek az olyan egyénekről, akik iránt érdeklődött fontos utbaigazításokat, ami magának mindig csak előnyére szolgált.

Nem lenne hajlandó nagy ismerettségével most is kezemre járni, amivel nagy hála kötelezne engem?

Burket nagyon kellemetlenül érintette a megtisztelő látogatás.

— Nagyon kényes dolog a Judás szerepére

vállalkozni, — mondá habozó hangon — kiteszem magam annak, hogy egy legközelebbi alkalommal néhány golyót röpitenek bordáim közé. Sokkal jobban szeretném, ha engem ilyen dolgoktól megkímélne, de különben is tévedésben van, ha azt hiszi, hogy még mindig annyira be vagyok avatva azon emberek titkaiba, akiket ön keres. Visszavonultam teljesen e társaságtól, nem akarok velük többet érintkezni.

— Ez az elhatározás mindenestre nagyon dicséretreméltó — felelé a detektív mosolyogva — de nehezen keresztülvihető. Nem szabadul meg az ember oly könnyen a barátoktól és ismerősöktől. De térjünk rá a tárgyra. Ismer egy Smith Frank nevű egyént, kit körülbelül 2 évvel ezelőtt Nyugat-Ausztráliába toloncoltak? Szép, fiatal feleséget vitt magával, akinek neve Ellen, dacára annak, hogy előbb a Mary nevet viselte.

Burke Tomot a világdetektív kérdései nagy zavarba hozták.

Dacára a sötétségnek, amely az irodában uralkodott, Sherlock Holmes és Harry tisztán láthatták, hogy az öreg arca szint változtatott.

— Uram, maga közvetlenül az ördögökkel áll összeköttetésben, mert mástól nem tudhatta meg, hogy Smith Frankkal és fiatal feleségével üzleti összeköttetésben állók. Nem tagadom; ismerem Frankot; ki már évek óta a gyarmatokban van. A büntetését már kitöltötte és engem, Holmes ur nem fog remélhetőleg azért kérdőre vonni, hogy Smithnek annak idején orgazdája voltam.

— Smith körmönfont gazember volt — mondá Sherlock Holmes, kinek ugyan a levél olvasásáig fogalma sem volt Smith és felesége létezéséről. — Mesterségét nagyon jól értette és magával szemben tulajdonképpen egészen tisztességesen viselkedett. Nem árulta el magát, mint más gazemberek, kikkel üzleteket csinált. Tudtam, hogy magával összeköttetésben állott, de szemet hunytam. Ha csak lehetséges, mindig kímélem magát, minthogy már többször hasznos dolgokat sugott be nekem. Most is hallgatni fogok, ha az igazságot megmondja nekem.

Mikor kapott utoljára hirt Smith felől, nem küldött ő vagy felesége levelet magának a tengeren túlról? Nagy súlyt fektetnek arra, hogy magától közelebbi adatokat halljak Smithékről; tu-

dom, hogy a talaj már ég a talpuk alatt és leg-
hőbb vágyuk visszajönni Angliába és nem téve-
dek, ha azt hiszem, hogy visszaérkezésükkor
legelső utjuk magához fog vezetni.

Burke savanyuan mosolygott.

— Minthogy olyan jól van értesülve Smith
szándékáról, ugy örültség volna tőlem, ha ta-
gadnám. Smith tényleg már hozzám fordult azon
kérelemmel, hogy — feltéve, ha sikerül neki és
feleségének Londonba visszajönni — néhány na-
pig adjak nekik szállást.

— És ezt maga természetesen megígérte
neki?

— Nem uram, sőt még a levelére sem vala-
szoltam neki. Nem akarok erről a népségről —
mint azt már előbb is mondtam — semmit sem
tudni a jövőben. Őszintén mondván, sajnálók
ugyan Smithékkel egyszer s mindenkorra szakí-
tani. Alapjában véve kedves és tisztességes em-
berek voltak.

— Én is ezt hiszem — felelte Holmes komoly
arcával, — különösen az asszony becsületes nő
lehetett. Mielőtt, hogy Smith nőül vette, nem volt
ő egy nagyon előkelő mágnás családjánál mint
ápolónő alkalmazásban?

— Igen, kitünő helye volt, miért is én an-
nak idején nagyon csodálkoztam azon, hogy
Smith-hez férjhez ment, habár nem lehet tagadni,
Frank csábítóan csinos és helyes legény volt.
Marynak nem is kellett volna férjhez mennie.
Annyit tudok, hogy a fiatal mágnás, aki őt fi-
vére gyermekéhez ápolónőnek fogadta, szemet
vetett a takaros, szép menyecskére. Mikor még
Stevens Mary volt a neve, akkor állítólag viszonya
is volt gazdájával.

Sherlock Holmes csak nagy nehezen tudta
eltitkolni, hogy mennyire érdeklik őt ezen adatok.

— Tudja talán, hogy ki volt Stevens Ma-
rynak ez az előkelő szeretője?

— Üssön agyon uram, ha a nevére még
emlékszem, Mary említette ugyan nevét, de az
évek folyamán elfelejtettem azt.

Sherlock Holmes zsebébe nyúlt és abból ki-
húzva Smith Ellenek a Gloster lordhoz címzett
levelének borítékját, azt a zsidárusnak megmutatta.

— Nem hívták talán így azt az urat?

Burke egy pillantást vetet a címre és aztán
meglepve így szólt:

— Istenemre mondom, uram, így hívták őt,
Morgan Reginald volt a neve és a kastély, ahol
Stevens Mary mint ápolónő szolgált sz. Ro-
kusnak hívták.

— Örülök Burke — mondá a detektív —
hogy jó elékező tehetsége most sem hagyta
cserben; gondolkozzék csak kissé és meséljen
még egyet-mást a szép Maryról és későbbi fér-
jéről, Smith Frankról. Tudja talán, hogy mennyi
ideig volt Stevens Mary sz. Rokuson, addig
maradt talán ottan, míg férjhez ment?

— Amennyire visszaemlékezem, előbb ment
már el a kastélyból; a kis ápolója ugyanis hir-
telen meghalt.

— Ugy, hát erről is beszélt magával Ste-
vens Mary?

— Igen, hisz mindig nagyon jó barátság-
ban voltunk. Amikor Mary, vagy későbbi nevén
Ellen, férje révén engem megismert, azonnal
nagy bizalmat érzett irányomba. Azt hitte, hogy
férjének valamilyen tisztességes foglalkozást fo-
gok szerezhetni....

Sherlock Holmes önkénytelenül mosolygott
e szavak hallatára.

— Igen, azt remélte — folytatta Burke —
hiába mosolyog Holmes ur, vannak még emberek,
kiknek jó véleményük van rólam és nem tartanak
ugy mint ön javithatatlan vén bűnösnek.

— De kérem, Burke ur, én is mindig tisztességes embernek tartottam, hisz csak nem gon-
dolja, hogy különben ide jöttem volna ma-
gához? Ma is eddigi őszinte beszédével bebizo-
nyította, hogy nem csalódtam magában. Foly-
tassa tehát kérem, Mary azt akarta, hogy férje
megint tisztességes kenyérkereset után nézzen.
Mit gondol, Stevens talán valamilyen gondatlan-
ságot, vagy lelkiismeretlenséget követett el sz.
Rokuson, hogy hirtelen elbocsátották a szol-
gálatból?

— Ezzel azt akarja mondani, hogy talán
valamit lopott?

— Nem éppen azt, talán nem volt elég
gondos az ápolásban?

Sherlock Holmes és segédje élesen figyel-

tek, hogy e kérdés mily hatással volt Tomra, de, nem vettek semmit sem észre, ami arra engedett volna következtetni, hogy Burke tudott volna Stevens bűnéről.

— Erről semmit sem tudok, de azt hiszem, hogy a fiucska halálával ő feleslegessé vált a kastélyban, vagy hogy Morgan Reginald ur, a mostani Glaster lord nem akarta tovább folytatni a szerelmi viszonyt.

— Mary talán már ismerte akkor későbbi urát, sőt már talán bizalmas lábon is állott vele, és lehet, hogy Morgan Reginald emiatt féltékenykedett, nem hiszi?

— Ez valószínű Holmes ur és lehet, hogy a lord ur emiatt meg is gyűlölte, mert Morgan Reginald nagyban hozzájárult ahhoz, hogy később Nyugat-Ausztráliába hurcolták őket

— Ez nagyon érdekes, és nagyon lekötelezne, ha erről többet mesélne.

— Valami bizonyosat erről magam sem tudok — felelte a zsidó óvatosan — csak azt mondhatom el, amit más emberektől, barátoktól hallottam.

— Mondja csak el, majd leszűröm abból az igazságot.

— Mikor Smith Frankot egy újabb lopásért letartóztatták, azt beszéltek, hogy Morgan Reginald ur saját költségére volt szeretője védelmére egy védőt vett, hogy ezáltal Stevens Marynak egy szivességet tegyen és épp ez a védő volt az, aki a végtárgyaláson a bűnyeknek oly fordulatot adott, hogy védencét Nyugat-Ausztráliába toloncolták.

— Ki volt ez a derék ügyvéd? — kérdezte a detektív.

— Nagyon ügyes ember, ki már sok gazembert sikeresen védett, bizonyára ismeri, London tolvajai nagyon becsülik őt.

— Phelps ügyvédet és közjegyzőt gondolja?

— Igen, ez volt Smith védője.

— Ez is egyike azon embereknek, kik pénzért mindent tesznek, — mondá Sherlock Holmes, — ezt az embert képesnek tartom arra, hogy jó pénzért Smithet és feleségét a bíróság előtt közveszélyes egyéneknek tüntette fel és így

a lord elérte azt, hogy őket a gyarmatokra toloncolják.

— A szegény Smith és felesége ezt a sorsot nem érdemelte meg, az bizonyos, — mondá Burke izgatottan, — ha ön uram közelebről ismerte volna őket, akkor ön is osztaná véleményemet. Smith csak alkalmi tolvaj volt, felesége pedig derék, becsületes asszony. Az én véleményem szerint nem csak féltékenység lehetett annak, ami a lordot ily gyalázatos eljárásra bírta, Talán attól félt, hogy mindketten egy bizonyos ügyében veszélyessé válhatnak rá nézve.

Sherlock Holmes és Taxon Harry jelentős pillantást váltottak egymással.

— Nagyon helyes, — mondá Sherlock Holmes gyorsan, — maga nagyon éleseszü fickó, magában egy rendőr veszett el. Van talán valamilyen támpontja erre nézve? Beszéljen csak bátran, ne féljen tőlem vagy társamtól; azt hiszi, hogy a lordnak érdekében volt a Smith házaspárt innen örökre eltüntetni, azt hiszi, hogy a lord és a házaspár között valami titok lapangott?

A zsidó ajkába harapott és a szemlélőkre azt a benyomást tette, hogy megbánta a mondottakat, de a detektív nem sok időt engedett neki a gondolkodásra.

Addig kell ütni a vasat, míg meleg!

— Burke! — mondá a detektív székét közelebb tolvaj az öreg zsidóhoz, — maga még többet tud e dologról, csak nem akar beszélni. Mondott-e ilyesmit Smith vagy Mary a Glaston lorról, beavatták magát titkukba?

Burke nyugtalanul fészkelődött a széken. Látszott, hogy küzd magával, beszéljen-e vagy sem?

Aztán mélyen felsóhajtott és így szólt:

— Valami határozottat nem tudok. Smith leveléből, melyet Ausztráliából hozzám intézett, azt vélem látni, hogy Smith vagy felesége valamiről tudnak, ami a lordnak fejébe kerülhet!

— Hol van ez a levél? Mutassa meg nekem, nem tudja, hogy milyen fontos az, hogy én e levél tartalmával megismerkedjek!

— A legjobb akarat mellett sem teljesíthetem óhaját, — felelte Burke izgatottan, — a levél már nem létezik.

— Hol van a levél, még egyszer kérdem és remélhetőleg nem fog arra kényszeríteni, hogy erőszakot alkalmazzak.

— A levelet elégettem, már a hamuja sincsen meg.

— Burke, maga hazudik, — mondá a detektív fenyegető hangon.

— Nem, uram, esküszöm önnek, hogy úgy van az, amint mondtam. Smith levelében azt írta, hogy a levelet olvasás után azonnal semmisítsem meg és én követtem tanácsát.

— Nos jól van, elhiszem magának, — szakítá félbe Sherlock Holmes nyájasabb hangon, — de bizonyára visszaemlékszik még minden szóra, ami a levélben volt.

— Hagyjon egy kissé gondolkozni, majd eszembe fog jutni.

Kis gondolkozás után Burke így folytatta vallomását:

— Smith csak néhány sort írt nekem. Azt írta, hogy nem fog káromra szolgálni, ha neki és feleségének néhány napra titokban szállást adok. Mindjárt megérkezése után, — így írja levelében, — egy nagy urat, aki óriási vagyon felett rendelkezik, meg fog látogatni, és kést fog a nyakához szorítani, aki erre kétségtelenül egy nagy pénzösszeget fog hallgatási díj fejében neki adni. Ezt az összeget aztán velem meg fogja osztani és biztosított arról, hogy a titokkal, amelyet tud, a nagy urat egy csapással tönkre teheti.

Többet nem mondhatok Holmes ur, száyamra mondom, hogy többet nem tudok.

— Mikor kapta a levelet?

— Két hónapja lehet annak.

— Köszönöm, Burke, — mondá Sherlock Holmes a zsidó kezét megszorítva. Jól tette, hogy könnyített lelkiismeretén. Most még csak egyet ígérjen meg nekem. Hallgasson arról, a mit most egymással beszéltünk, hallgasson arról, mint a sir. Együtt fogjuk a lord titkát kikutatni, ami csak úgy történhetik, ha Smith Frankkal és feleségével személyesen beszélhetünk. Ha tehát ezek, dacára annak, hogy maga levelükre nem válaszolt, mégis idejönne nekünk szállást kérni, ne utassítsa őket vissza, hanem fogadja őket mint régi jó barátokat.

Megígérem magának, hogy ezáltal sem ne-

kik, sem magának nem lesz bántódásuk, sőt, mint-hogy valószínű, hogy a Smith házaspár nem bűntársai a lordnak, mindnyájan jutalomban fognak részesülni, ha segítségére lesznek az igazságszolgáltatásnak.

— Meg lesz velem elégedve, Holmes ur, teljesen kívánsága és parancsa szerint fogok eljárni.

— Köszönöm, barátom, meg vagyok arról győződve, hogy megtartja szavát. Értesítsen engem azonnal, ha Smithék megérkeztek.

— Igen, uraim, — mondá Burke és vendégeit az ajtóig kísérve, udvariasan elbúcsúzott tőlük.

IV. FEJEZET.

Egy jó fogás.

Sherlock Holmes és Taxon Harry, miután a zsidóüzletet elhagyták, sietve végighaladtak az utcán. A legközelebbi saroknál befordultak egy szűk sikátorba, melyen át a Themse partjához jutottak és elérték azon háznak hátsó részét, a melyben Burke Tom üzlete volt.

Sherlock Holmes úgy sietett, hogy Harry alig tudta követni.

— Ha nagyon soká kimaradok, úgy kiesem a lord kegyéből, — mondá a detektív mosolyogva. Nagy urakkal nem jó egy tálból cseresznyét enni. Jelenleg csak egy szegény inas vagyok és kötelességem a lord parancsait teljesíteni.

— Mi a szándéka tulajdonképpen, mester, — kérdezte Harry kíváncsian, — miért akar még egyszer visszatérni a zsidóüzletéhez?

— Mert az imént, amint Burke bódéjából kijöttünk, egy nagyon gyanus alakot láttam a szomszéd utcából egyenesen az üzlet felé tartani. A fickó egy betakart kocsit tolt maga előtt és vigyorogva fütyürészett, de nagyon jól láttam, hogy Burke és ő pillantást váltottak egymással.

— Mester, azt a sovány öreg embert gon-

dolja, akin a menedékház alkalmazottjainak egyenruhája volt?

— Azt fiam, jó benyomást tett az ember?

— Őszintén mondva, uram, nem láttam azon az emberen az egyenruhán kívül semmi feltűnőt, sőt még azt sem vettem észre, hogy Burkere nézett volna.

— Akkor nem figyeltél eléggé, Harry. Hogy tetszett neked Burke barátunk, nem volt ő ma a megtestesült udvariasság és alázatosság? Ugy sejtem fiam, hogy még ma, ha észrevétlenül betudunk jutni pincéjébe, egy furcsa kalandnak leszünk szemtanúi.

Sherlock Holmes egy pillanatot kiválasztva, mikor a sikátorban nem volt senki, előhuzta alkulcsait és egy gyors mozdulattal felzárta az udvarkerítés ajtaját és észrevétlenül bejutottak az udvarba, mely tele volt ósdi szekrényekkel és egyéb butordarabokkal. Minthogy a detektív nem ma tett először titokban látogatást Burke földalatti helyiségeiben, nem került nagy fáradtságába a pincébe ez alkalommal is zajtalanul bejutni.

Ezalatt az öreg, sovány férfi befedett koscsijával a zsidóüzlethez ért és ott megállott.

— Tessék régi ablakredőnyöket venni, — mondá az öreg a bolt előtt álló Burke Tomnak oly hangosan, hogy az átjárók megérthették szavait.

— Miért nem, — felelte Burke, — én mindent megveszek, ami használható állapotban van. De — folytatá aztán mosolyogva, — miért csomagolta be a redőnyöket szalmába?

— Mert féltem a nedvességtől, — felelte az öreg, — a redőnyöket egy ideig a szabadban hagytam feküdni, de tudja, hogy ez évszakban már nagy ködök emelkednek a Themseből.

— Hozza csak bátran a boltomba csomagját, hogy azt kinyithassuk és értékét megállapíthassuk.

Az öreg eleget tett Burke utasításának és a csomagot vállára emelte.

Csodálatos módon a csomag sokkal nehezebb volt, mint redőnyök lenni szoktak és az

öreg alaposan megizzadt, míg terhét a bódéba bevitte.

Burke mögötte sietve bezárta az ajtót.

— Miért jössz oly korán? — mondá aztán az öregnek. Ha egy pillanattal előbb jössz, összetalálkozol itten London legveszedelmesebb detektívjével és annak segédjével. Szép kis bonyodalom lett volna az! Menjünk gyorsan hátra, hogy az üzletből kijussunk.

Burke az öreget a teherrel együtt a kis irodába vezette, ahol előbb Sherlock Holmessel tárgyalt és itt egy elrejtett gombot nyomott meg, mire az iroda hátsó falát félig befedő faburkolat szétnyílt és egy hosszú, sötét helység vált láthatóvá.

Alig hogy a zsidó és társa e helyiségbe beléptek, a fatáblák mögöttük ismét bezáródtak.

— Hogy tudtad megszerezni, Dávid? — kérdezte Burke.

— Később majd megmondok mindent, — felelé Dávid.

Burke lehajolt és egy csapóajtó kilincsét megfogva, kis erőlködéssel kinyitotta azt. A mélységből előtörő halvány fény mellett láthatóvá vált egy létra, melynek vége a csapóajtó párkányához volt támasztva.

A két egymáshoz méltó barát a létrán át a pincébe jutott és kezükkel a nedves falhoz támaszkodva, lassan, elővigyázatosan haladtak előre. Végre megálltak.

Burke meggyújtotta a falon függő lámpát és így látható lett a nagy, földalatti teljesen butornélküli helyiség, melybe a két férfi ért. Csak az egyik fal mellett állt egy asztal nyers fából.

Az öreg erre az asztalra tette terhét és leült a földön fekvő fadarabok egyikére. Előhuzta zsebkendőjét és letörülte verejtékes homlokát.

— Most megfeleltem ígéretemnek, Burke, fizess ki tehát az árt, amit előre meghatároztunk.

— Jónövésű, erős fickó? — kérdezte Burke.

— Remélem meg leszel velem elégedve, — mondá az öreg, aztán felkelt és egy késsel felvágta a «redőny» körül csavart szalmát és ime — egy körülbelül harmincéves ember hullája vált láthatóvá.

Burke a holttestet jobbról-balra tapogatta.

— Azt hiszem, hogy a csontvázakat meg-

munkáló gyáros semmi kifogásolni valót sem fog ezen találni. Nem kell semmitől sem tartanunk?

— Egészen nyugodt lehetsz, — mondá nevetve Dávid. Amint tudod, a halotti kamrát én magam kezelem. Senki sem látta, mikor ezt a hullát kicipeltem. A legközelebbi időben már szállíthatni fogok női és gyermekhullákat is. A fődolog az, hogy az orvosod kellően megfizesse azokat.

A következő pillanatban Sherlock Holmes és segédje előreszegzett revolverekkel a háttérből előugrottak.

Burke és az öreg ijedtükben csaknem megmeredtek. Mielőtt még ijedtségükből felocsudtak volna, a két detektív a két gazember kezére, aztán őket földre dobva, lábukra is bilincseket tettek, úgy, hogy teljesen tehetetlenül henteregtek a földön.

— Átkozott fickók, — kiáltá Sherlock Holmes a földön fetregőket diadalmas mosolyal nézve, — most a törvény embereinek kezébe kerültetek. Honnan loptad te vén bűnös ezt a hullát? Burke, magával majd később beszélek.

Az öreg, akinek Burke időközben megsugta, hogy kivel van dolguk, dühösen ráncigálta láncait, hörögve hentergett a földön, de egy szót sem szólt.

Sherlock Holmes lehajolt hozzá:

— Tanácsolom neked, Dávid, — mondá a detektív fenyegető hangon, — ne tedd soká próbára türelmemet. Nézd az órát, ha öt perc alatt nem kapsz kielégítő választ, úgy kiszolgáltatlak a legközelebbi rendőrnek. Jól tudod, hogy mily büntetés jár hullalopásért és hogy ha átadlak az igazságszolgáltatásnak, néhány évi fegyházat fogsz kapni.

— Irgalom, uram, — dadogta Dávid, — mindent megmondok, amit csak tudni akar, csak ígérje meg, hogy nem ad át a rendőrségnek.

— Magatartásom teljesen vallomásaid őszinteségétől függ. Nem ígérek semmit, de Burke, aki régi barátom, megmondhatja, hogy lehet velem beszélni.

— Tom, Tom, — mondá aztán a detektív Burkehoz fordulva, — nem mondta az imént, hogy beszünteti a tisztességtelen üzleteket.

Burke ajkába harapott. Nem tudta, hogy mit feleljen. Vad dac ült az arcán és szemei szikrákat szórtak, aztán hátat fordított, nehogy a detektívnek arcába kelljen néznie.

Sherlock Holmes egyelőre nem is törődött vele, hanem egész figyelmét Dávidra fordította és az óráját előhuzva, jelezte, hogy gyors vallomását várja.

Az öreg egész testében remegve felült és így szólt:

— Tudni akarja, hogy honnan származik ez a hulla: Ó, uram, a menedékház halotti kamrájából vettem azt és nem voltak rossz szándékaim. Csak a tudomány számára akart ez szolgálni és Burke Tom közvetítésével ahhoz az emberhez akartam juttatni, aki orvosok és orvostani intézetek számára szegénysorsu elhaltak hulláiból csontvázakat készít.

Nem tudtam, hogy a halottak eladásával, kiknek hullái tudományos célra felhasználtatnak, büntetendő cselekményt követtem el.

Uram, soha sem jöttem volna arra a gondolatra, hogy a holttestekhez nyuljak, ha egy orvos, aki már évek óta a Shellton-on-Sea-ben levő menedékházban van alkalmazva, — ezt nem tanácsolta volna. Esküszöm önnek, hogy Phelps doktor az oka annak, hogy én a szegény már féllábbal a sirban lévő agg ezen rám nézve csak kevés haszonnal járó üzletbe bocsátkoztam.

— Phelps doktor? — kérdezte Sherlock Holmes, — mondja csak Burke nem fivére az az orvos annak a derék ügyvédnek, akit Gloucester Reginald lord Smith Frank barátjának ügyvédül szemelt ki.

A kértettnél igentelően bólintott fejével és előbbi dacos viselkedését félretéve, így szólt:

— Igen, a fivére.

— Csodálatos, — mondá Sherlock Holmes, — ez is tehát oly «gentleman», mint a fivére. Kérem, Dávid, mondja csak el, hogy mily módon hozta magát Phelps doktor arra a gondolatra, hogy hullákkal üzérkedjék? Ez annál inkább érdekkel engem, mert Shellton-on-Sea egészen szűk körben van és ha nem tévedek, akkor Phelps doktor Gloucester lordnak házi-
orvosa.

A detektív e szavai az öreg gazembert láthatólag felizgatták.

— Igen, igen, uraim, Phelps házi orvosa és bizalmasa a lord urnak és ha elmondom önnek, hogy miként hozott engem a hullarablás gondolatára, úgy több olyant fog a lordról hallani, ami önt nagyon is érdekelni fogja. Remélem uram, hogy az elmondandók annyira ki fogják elégíteni, hogy engem és Burket szabadlábra fog helyeztetni. A hullát vissza fogom vinni oda, ahonnan hoztam.

Mint már említettem a shelltoni menedékház alkalmazottja és a halotti kamara őrzője vagyok.

Ezen foglalkozás következtében nagyon gyakran érintkeztem a főorvos segédjével, Phelps doktossal, ki csaknem egyedül végezte az orvosi teendőket, mivel a főorvos nem igen foglalkozott a betegekkel.

Phelps doktor nagyon ügyes, de rosszulmúlatu és kapzsi ember és minthogy hazulról vagyontalan volt, leste az alkalmat, hogy gyorsan meggazdagodhassék. Egy napon hozzám jött Phelps doktor és félig tréfásan azt kérdezte tőlem, hogy ha az utcán egy, tíz fontos aranyat találnék, felemelném-e azt és hogy szívesen töltenék-e egy marék pénzzel a zsebemben egy vidám napot Londonban.

Én e szavakat eleinte tréfának vettem, de két nappal később az orvos ismét felkeresett és ezuttal értelmesebben fejezte ki magát. Szavai-
ból azt vettem ki, hogy egy bizonyos valaki aki egyelőre még a háttérben akar maradni, bizonyos célra egy gyermek hulláját akarja megszerezni még pedig egy körülbelül 4—5 éves szőke hajú, fiúgyermek holttestét.

Mindjárt gondoltam, hogy a hullára nem orvosi célokra van szükség, mert különben az orvosnak nem lett volna szüksége annyira óvatosan és titokzatosan eljárni.

Johnson doktornak a főorvosnak egyszerűen a halott fiúcska szüleinek vagy rokonainak beleegyezésükért csak egy csekélységet 10—12 szillinget kellett volna fizetnie és minden akadály el lett volna gördítve. De Phelps doktor határozottan megmondta, hogy az egész dologról senkinek sem szabad tudnia.

Az öreg Dávid e szavak után kis szünetet tartott, hogy meglássa, hogy szavai milyen hatást tesznek Sherlock Holmesra és társára. Ezek azonban a legnagyobb nyugodtsággal várták az öreg beszédének folytatását el nem árulva hogy mennyire érdeklik őket az imént hallottak.

— Ha nem tévedek már említettem, hogy segédkezésemért 10 font aranyat ígértek nekem. Ez a magas díjazás némileg megijesztett, azonban szolgálataimért nagyon mérsékelt jutalmat kaptam.

Kérdeztem az orvostól, hogy hogyan szerezhetem azt a tíz fontot. Igaz ugyan, hogy a halotti kamra, — melyben a szegényház és a kórház halottait a temetésig őrizték, — őrzője voltam, de a szegényházunk akkor még nagyon kicsi volt és csak nagyon ritkán fordultak elő halálesetek. Soká kellett volna tehát várnom, míg egy olyan gyermekhullát szerezhettem volna amilyenre az orvosnak szüksége volt. Mikor Phelps urnak ezt a megjegyzést tettem, meglátszóan nézett rám és kérdezte, hogy már rég nem voltam-e a betegszobában.

— O igen, — feleltem én, — ma reggel bent voltam.

— Nos! — mondá ő — akkor bizonyára észrevett egy kis fiút, aki ideglázban betegen fekszik. Ez a gyermek abban a korban van és épp oly nagy, mint amilyentőlünk kérnek.

A betegszobában tényleg volt egy olyan fiúcska. Ez egy teljesen árva, mindenkitől elhagyott gyermek volt. Szülei a tenger melletti mocsaras vidéken napszámosok voltak, lázt kaptak és meghaltak; az apa a mezőn, az anya pedig nálunk a menedékházban. Mikor a szegény a szonyt hozánk hozták, már olyan beteg és gyenge volt, hogy nem tudta a nevét és hazáját megmondani; csak a kezével mutatott nyugat felé, jelezni akarván, hogy onnan került ide. A gyermek keresztneve Pali volt és könyveinkben «Nyugat Pál» név alatt szerepelt.

Rövid idő múlva a gyermek is ideglázt kapott. Ez egy csinos, kis fiúcska volt két szemekkel és szőke, csaknem aranysárga göndör hajjal. Az orvos tehát a kis Palira figyelmeztetett engem. Minthogy a gyermeket nem tartottam olyan veszélyes betegnek, kérdőleg néztem az orvosra. Phelps

zarart, tétovázó hangon kijelentette, hogy meg van arról győződve, hogy a gyermek nem fog többé felgyógyulni.

Az orvos este ismét eljött és meghívott engem, hogy menjek vele egy pohár sörre a közeli vendéglőbe.

Ez volt az első eset, hogy engem meghívott és nagyon különösnek tartottam, hogy egy olyan vén korhelylyel mint én, egy asztalhoz ül, mint-hogy azonban az ivásnak nem voltam ellensége, szívesen mentem vele.

A vendéglőben egy félreeső asztalhoz ültünk és itt megbeszéltük az egész tervet.

Dávid kissé kimerülve abba hagyta elbeszélését és nyelvét kidugva jobbra-balra nézett. Sherlock Holmes mosolyogva kabátja alól egy üveg pálinkát vett elő és azt az öregnek nyújtotta.

Az öreg mohón kapott utána és jó kortyot huzott belőle, aztán így folytatta:

— Phelps doktor megmaradt azon állítása mellett, hogy a gyermek meg fog halni és már előre megállapodtunk abban, hogy mi lesz az én feladatam.

Tudják uraim, hogy mily hanyag és gondatlan a kezelés a szegénylakásokban, az első orvosságtól kezdve, amelyet a beteg kap, egész addig a pillanatig, míg a hulláját a kamrába teszik és míg a koporsónak nevezett otromba alkotmány megérkezik.

Amikor a kis Nyugat Pali meghal, úgy megbeszélésünk szerint az a kötelesség várt rám, hogy egy üres koporsót temettesek el — amit könnyen tettem — illetve a kis koporsóba egy földdel megtöltött zsákot helyeztek el és az üres helyeket szalmával és rongyokkal töltsék ki.

— És te beleegyeztél ebbe Dávid? — kérdezte Sherlock Holmes türelmetlenül várva az öreg elbeszélésének végét.

Nem mondtam mindjárt igent, de könnyű dolog volt úgy berendezni, hogy a koporsót a hulla nélkül temessem el és a szegény fiucska holttestét a segédorvosnak átadjam.

— Miért habozott mégis? — kérdezte a detektív.

— Két dolog aggasztott. Először is, hogy Sherlock Holmes, 11

mi célból kellett a hulla, másodsor pedig honnan tudta az orvos oly határozottan, hogy a gyermek meg fog halni.

— Az egyik ápolónőtől azt hallottam ugyanis, hogy a fiucska túl van a veszélyen, nemsokára meg fog gyógyulni és aztán a község fog gondoskodni róla.

Az első kérdést illetőleg többször puhatolództam az orvosnál, anélkül azonban, hogy tőle határozott választ kaptam volna, mikor azonban látta, hogy nem megyek vakon a dologba és sarokba szoritottam, bevállotta nekem végre a valót:

Egy előkelő ur akarja a halott gyermeket, hogy azt egy más fiucskával kicserélje, aki neki egy nagy örökség elnyerésében utjában állott. A eserét az ápolónőnek kellett véghez vinnie.

A második kérdésemre gunyosan felelt, hogy meg van arról győződve, hogy a gyermek meg fog halni és ne törődjek ezzel.

— Átkozott gazember! — kiáltá közbe Taxon Harry, de gazdája egy pillantására nem folytatta tovább.

— Beszéljen tovább Dávid, — mondá Holmes — teljesítette az orvos kívánságát, igen vagy nem?

— Igen, — mondá Dávid — hosszas kérés után késznek nyilatkoztam 12 font aranyért, melynek felét előre kellett fizetni, azt megtenni, amit az orvos tőlem kért és csak később zsaroltam az orvostól még további 20 fontot, de nem jutalomért, azért a gyalázatos tettért, amelyet Isten bocsásson meg nekem, hanem félttem a törvény üldözésétől és a pénzzel Sheltonból el akartam szökni.

Az orvost vakon követtem és nem intéztem hozzá további kérdéseket, csak hosszú idővel későbbben ébredt bennem a gyanu, hogy a másik fiucska, ki a lord utjában állott, gyilkosságnak eshetett áldozatul.

Nem is voltam tehát meglepve, mikor másnap a betegszoba ápolója átadta nekem a szegény Nyugat Palika holttestét, ki hajnalban tényleg meghalt.

A kis hullát a kamrába vittem, hol vele már

senki sem törődött, a halottkém sem jött, mert Phelps doktor már korán reggel ott volt, megállapította a halál okát és kiállította a halotti bizonyítványt.

Meg vagyok győződve, hogy a szegény gyermek bűnténynek esett áldozatul. Az orvos egyszer ittas állapotban, ami nála napirenden van, gunyos hahotába tört ki és kijelentette, hogy nem is hitte volna, hogy milyen könnyű egy emberi lényt a föld színéről eltüntetni.

— A sok beszédől megint beszáradt a torokom — mondá aztán Dávid Sherlock Holmeshez fordulva — adjon kérem még egy kortyot abból a jó italból!

Sherlock Holmes készséggel feljesítette a vén korhely kívánságát, ki aztán így folytatta:

— Még ugyanaz napon este az orvos két zsákot hozott nekem. Az egyikbe beletettük a gyermek holttestét, melyet a sötétség beálltával a mezei uton a város határára hurcoltam, hol Phelps doktornak kocsija várakozott. Az orvos kifizette nekem hátralévő tartozását és elhajatott.

A másik zsákot megtöltöttem földdel, elhelyeztem a koporsóba és a fedelet rácsavartam.

Ez minden, amit tudok.

Nos uram, meg van elégedve a hallottakkal? Ugy-e kiszabadít most bennünket a bilincsekből?

— Elismerem, hogy némi tekintetben kiértemelte hálámat — mondá Sherlock Holmes mosolyogva — de még nem vagyok megelégedve. Igyon még az üvegemből és folytassa. Még többet tud, különösen pedig azt, hogy milyen összefüggésben van az orvos és maga által elkövetet bűntény a szt. rókusi lorddal. Erről okvetlenül várok még további felvilágosításokat.

— Nos jól van, ezt is megteszem, de elvárom, hogy maga ezt kellőleg méltányolni fogja uram.

A hullalopást követő napon látszólag eltemettük a Nyugat Pali holttestét. Ugyan ekkor hallottam azonban, hogy az akkori Glaster lord kis fia, ki olyan kóru lehetett, mint a nálunk meghalt lelenc, meghalt, illetve, hogy lázban az ablakból kiesett és a sziklára esve szörnyet halt.

A főúri gyermeket betegsége alatt Phelps doktor kezelte.

Mikor a kapott összeget már elköltöttem Phelps doktortól, ki időközben Sheltonban telepedett le és egy szép nagy házat bérelt ki, — bizonyára azon pénzből, melyet sötét tettei elismeréseül kapott — kisebb-nagyobb összeget zsaroltam.

Phelpsnek soha sem volt sok pénze, mert nagyon visszataszító, goromba kellemetlen ember volt, csaknem mindig ittas s így nem nagy népszerűségnek örvendett. Lassanként megint teljesen elszegényedett, adósságokba keveredett és szidta az Istent és a világot, de legjobban azt az embert, akinek megbizásából engem a hullarablásra birt.

Egy este mikor ismét együtt ültünk egy borozóban és Phelps doktor még elkeseredettebb és részegebb volt, mint máskor, bevallotta nekem, hogy Reginald lord volt az, ki őt a bűnös tett elkövetésére csábította, Reginald volt az, aki kis öcscsét vagyis az előbbi Glaster lord fiát meggyilkoltatta, ki aztán fia után fájdmában szívrepedés következtében meghalt.

A kis Pali holttestét valamilyen módon a kis lorddal kellett kicserélni, de hogy ez tényleg megtörtént-e, azt nem tudom, mivel erről az orvos soha sem nyilatkozott.

Nem ismertem ugyan a kis gyermek ápolónőjét de hallottam, hogy ez egy Stevens Mary nevű fiatal leány volt, ki aztán egy kivándorlóhoz vagy tengerészhez ment férjhez és azt később Ausztráliába követte, de rövid idővel ezelőtt állítólag visszajött Londonba.

Most már igazán nem tudok többet Holmes ur és ismételten kérem, szabadítson meg a bilincsektől és bocsásson el.

Sherlock Holmes tagadólag intett fejével.

— Az egyedüli, amit megtehetek az, hogy magát és Burke barátját a rendőrségnél, amennyire lehet, védeni fogom, egyelőre azonban vizsgálati fogságba kell magukat helyeztetnem. Ily fontos tanukat, ilyen bonyolódott bűnügyben, nem lehet szabadon hagyni.

Harry siess, hogy ezért a két emberért a zöld kocsí mielőbb jöjjön. A legközelebbi kávéházból telefonáljál a rendőrségnek, tudod, hogy nincs veszteni való időm.

A két barát iszonyu káromkodásba tört ki és ökleikkel fenyegették Sherlock Holmest.

Aztán ismét kérésre fogták a dolgot, de a detektív nem engedett. Taxon Harry sietve eltávozott azon az uton, amelyen a detektívvel jött és rövid idő múlva visszajött néhány rendőrrel, akik nem kevésbé voltak meglepve, mikor Sherlock Holmes őket felvilágosította, hogy milyen nagyszerű fogást tett.

A detektív Harry Taxonnal egy más kocsin követte a foglyokat a rendőrigazgatósághoz. A rendőrkapitány nem győzte a detektívet dicséretekkel elhalmozni.

Burke Tom és Dávid további intézkedésig vizsgálati fogságban maradt és a zsidó üzlet rendőri felügyelet alá helyeztetett.

Sherlock Holmes intézkedése folytán Taxon Harryt ültették be a boltba, aki a néhány napra «elutazott» Burke rokonaként szerepelt és a vendéket a főnök távollétében kiszolgálta.

A terv az volt, hogy amint Smith Frank és felesége Stevens Mary öreg barátjukat, Burke zsidó üzlet meglátogatják, Harry őket az üzletben fogadja és a rendőrséget azonnal értesíti.

Sherlock Holmes, miután ezt mind bölcsen elintézte, felvette ismét szolgálóját és visszasietett a Hydeparkban levő miniszteri palotához.

Épp a kellő pillanatban érkezett, mivel Gloster lord már bucsuzott a kegyelmes urtól és kijött a kapun, hogy a kocsijába szálljon.

A lord nagyon jó hangulatban volt, úgy látszik, a miniszter nagyon kegyesen fogadta és az egész uton barátságosan beszélgetett szolgálójával.

Bezzeg nem lett volna ily jókedvű és nem tréfálódzott volna annyit inasával, ha sejtelmé lett volna azon sötét, nehéz felhőkről, melyek felette tornyosultak és melyek hivatva voltak boldogságát egy csapással megsemmisíteni.

V. FEJEZET.

F. szt. rókusai kísértet.

Két nap mulott ismét el. Sherlock Holmes még mindig szt. Rókuson lesben állott és várta a kedvező alkalmat, amikor lecsaphat.

Türelmetlenül várta az éjjelt, mert egy a lordnak címzett és titokban felbontott levélből értesült, hogy dr. Phelps éjjeli látogatást fog tenni a lordnál.

Találkozási helyül a várromok voltak kitűzve.

Zivataros éjjel volt, sötét fellegek tornyosultak szt. Rókus fölé és elfedték a holdat, úgy, hogy koromsötétség uralkodott, amikor Sherlock Holmes egész fekete öltözékben a kerten át zajtalanul a romokhoz osont, hogy látatlanul szemtanuja legyen a titokzatos találkozásnak.

Még csak rövid ideig feküdt néhány szikla darab mögött elrejtőzve, mikor megpillantott egy kicsi, kövér férfit, aki lassu és félénk léptekben jobbra-balra, nézve, a romokhoz közeledett.

Ez kétségtelenül Phelps doktor volt.

Sherlock Holmes halkán fölnevetett.

A kövér felduzzadt arcú ember, anélkül, hogy a detektívet észrevette volna, elhaladt mellette és néhány lépéssel odább egy köre leült.

Phelps kimerültnek látszott, erősen szuszogott és kalapját levéve, egy nagy zsebkendővel letörülte izzadt homlokát és kopasz fejét.

A két férfi növekvő türelmetlenséggel várta Gloster lordot, ki nagyon soká váratott magára és türelmüket nagyon is próbára tette.

Már éjjel elmúlt, de a lord még mindig nem jött.

A hold az ég nyugati részén a felhők mögül hirtelen előbukkant, gyenge fényével elárasztva a romot és az éjjeli szél kísérteties suhogásba hozta a romokat befutó folyondárokot.

Ez a fény sokkal kellemetlenebb benyomást tett az emberre, mint az előbbi sötétség.

Sherlock Holmes, ki az orvosról le nem vette tekintetét, észrevette, amint az percről-percre nyugtalanabb lett, ami érthető is volt, mert az a kép, amely a holdfénytől csak gyengén meg-

világított térségen, egy pár lépésnyire tőlük előttük feltárult, alkalmas volt arra, hogy egy félénk természetű és rossz lelkiismerettel bíró embert megrémítsen.

Az orvos iszonyu szitkozódással, a félelemtől elsápadva ugrott fel helyéről.

Abban a pillanatban, mikor a hold nem hosszabb ideig, mint egy lépésnyire utolsó lobbanása, a térséget megvilágította, olyasmint látott, amitől a haja az ég felé állott. Ugy ő, mint Sherlock Holmes is egy sötét szerzetes csuhában levő alakot, kinek kötél volt a derék körül, pillantottak meg. Alakja a holdfényben óriásnak látszott és nesztelen léptekben haladt a puha pázsiton. Feje a csuklyával be volt fedve, szemei azonban kifényltek a teljes árnyékban lévő arcából. Jobbját felelemelte és mintegy fenyegetőleg mutatott a romok felé, mintha azokat el akarná átkozni.

Az egész jelenet egy perc alatt játszódott le és aztán a rémalak a sötétség oltalma alatt ismét eltűnt.

Sherlock Holmes mosolygott, sejtette, hogy ki rejtőzik e szerzetes ruha alatt és tudni vélte azt is, hogy mi célja lehetett ennek.

Az orvos félelme is mulattatta a detektívet.

Phelps még mindig arra a pontra meresztette szemeit, ahol a kísértet az imént eltűnt. Levegő után kapkodott, mintha vaskapcsok szoritották volna össze szívét, ajkai remegtek, hideg verejték gyöngyözött homlokán és mélyen felsőhajtott.

— Végre magam láttam a szerzetest! Kétség sem fér hozzá, hogy kísértet volt, de különben nem hittem volna a babonában, — morgotta magában Phelps.

A másik irányból jövő, gyors léptek zaja felbeszakították az orvos töprengését és mindjárt rá hallatszott Reginald lordnak hangja.

— Halló, Phelps ur, jöjjön már elő rejtekhelyéből, nincs bagolyszemem, hogy e pokoli sötétségben lássak.

Ismét oly sötét volt, hogy a két férfi körvonalait alig lehetett megkülönböztetni.

— Pszt! Csend! Mintha mozgást hallottam volna, — mondá a lord suttogó hangon.

Miután azonban meggyőződött, hogy csalódott, így folytatta:

— Ugy látszik tévedtem, de különben is egész nyugodtak lehetünk, hogy nem leselkedik senki sem ránk. A szolgák közül a világért sem merne egyik sem idejönni, annyira félnek a kísértetektől.

— Nos Phelps, jöjjön közelebb s mondja meg, hogy mit akar.

Phelps előjött a romok közül és az ismét előtörő holdfény megvilágította sápadt, felduzzadt arcát. Sötét szemeivel nyugtalanul nézett körül és az arcán levő karcok bizonyították, hogy mennyire remegett kezében a beretva, mikor sűrű kékes-fekete szakállát leberetválta. Erős rum és pálinkaszag áradt felőle. Öltözöke meglehetősen kopott, de rendes volt és szépen megkötött nyakkendője, tiszta kézelője és tisztára kefélt kalapja, melyet levett, mikor a lord őt megszólította, bizonyos rendszeretetre yallottak. Arcvonásai közönségesek és a sok ivástól teljesen eltorzultak voltak.

— Lord ur, bizonyára sejtí látogatásom célját. Ne tagadja, tudom, hogy ismeri az okot, a miért önt felkerestem.

Kezével kócos haját simogatta, azután kalapját ismét feltette s visszataszítóan nevetett.

Bizonyára ivott, hogy ehhez a már rég tervezett találkozáshoz bátorságot szerezzen. A pálinka hirtelen a fejébe szállt, ami őt dacossá tette.

— Ejnye, ejnye Phelps, sajnálom magát, — mondá Gloster lord komoly arccal. Egy férfi, aki oly tehetséggel, tudománnyal és tapasztalattal rendelkezik, mint ön, ilyen részeg legyen! Sajnálom magát, nagyon rossz szokás ez.

A lord ezen szavakat halk hangon mondta, miközben igyekezett pillantását az orvos pillantásával keresztezni, ami sikerült is neki.

Mikor Phelps bátortalan fekete szemeivel Gloster lord határozott kék szemeit látta, nem tudta többé tekintetét róla levenni és hirtelen zokogásba tört ki.

— Igaza van, mylord, rossz, nagyon rossz szokás ez. Ezer bocsánatot kérek, nyomorult megtört ember vagyok és egyedüli vigaszom

csak az írásban van, habár tudom, hogy ez engem megöl, hogy ez a szenvedély életembe kerül.

A szemeit reszkető kezekkel befedő összeroskadt férfi valóban szálnalmas, megvetendő lépet nyújtott.

Reginaldra, — amint ezt Sherlock Holmes jól látta, — szintén ezt a benyomást tette, amit ez nyíltan ki is mutatott.

Az orvos végre levette arcáról kezeit és egy ideig mereven maga elé nézve, némán állott, hogy összekuszált gondolatait rendbeszedje.

— Meg fogom önnek magyarázni, mylord, látogatásom célját. Állapotom Shelltonban türehtetlen. Orvosi gyakorlatommal nem keresek anynyit, hogy az orvosságos üvegekhez a dugót megvehessem. Jövő héten árverést tartanak nálam. El kell innen költözködnöm!

— El kell költözködnie? És hová szándékozik menni? — kérdezte a lord.

— Londonba. Miért csodálkozik ezen mylord, már miért nem mehetnék én oda! Tudja, hogy nem vagyok rossz orvos. Én is úgy tehetem, mint más ezer orvos: a pulzust megmérem, komoly, ünnepélyes arcot vágok, kocsival egyik kaputól a másikhoz hajtatok és gazdag özvegyeknek a legujabb pletykákat elujságolom. A pálinkásüveget az ablakon kihajítom és szavamra mondom, hogy úgy élnék, mint egy tiszteletreméltó ember — —

— És úgy halna meg, mint a királynak a kezelőorvosa, ugy-e? — szakítá félbe a lord nyugodt hangon.

— Fogatot tartani, Londonban előkelő házat vezetni, inasokat tartani, pénzbe kerül, még pedig nagyon sok pénzbe. Honnan akarja tehát a szükséges tőkét megszerezni?

— Ezt teljesen önre bízom, mylord, — felelte Phelps minden szót hangsúlyozva. Egész reménységem az ön nagylelkűségében összpontosul, önben, aki egy izben már lábpraállított engem. Akkor még csak Morgan Reginald volt és nem Gloster lord és az a 600 font arany, amelyet akkor nekem adott, önnek akkor aránylag sokkal több volt, mint ma 6000 font arany lenne. Nem kérem öntől ajándékba a pénzt, mylord, hanem csak kölcsönkép. Mindenféle okmányt haj-

landó vagyok aláírni és a jövedelmemből a tőkét a kamatokkal együtt vissza fogom fizetni. Londonban jó dolgom lesz, szépen fogok keresni. Mindig nagyon kíváncsoztam Londonba.

Mylord, maga engem még csak mindig megszorult helyzetben látott és így fogalma sincsen arról, hogy mire lennék képes, ha megfelelő hatásköröm lenne és tehetségemet érvényesíthetném én — —

«Ne folytassa, barátom, mert légvárat épít! — szakítá félbe szavait a lord, lábdobbanással értésére adva türelmetlenségét. Sajnálom, hogy e szép reményeket el kell oszlatnom, hogy szép álmaiból fel kell keltennem. Ahhoz, Phelps ur, hogy Londonban letelepedjék, semmi esetre sem fogok önnek hatezer font aranyat kölcsönözni, de ha alapos megfontolás után el tudná magát arra határozni, hogy kivándoroljon, úgy talán segítségére leszek abban, hogy egy más világ-részben ismét talpra állhasson.

Az orvos néhány pillanatig hallgatott, aztán gunyos hahotában tört ki.

— Én vándoroljak ki? Kivándorolni, mint ahogy Stevens Maryt és későbbi férjét, Smith Frankot Ausztráliába toloncoltatta! Hahaha! Hihhi! Ez pompás lenne! Teljesen osztom nézetét!

Igen, igen, el fogok menni, minél meszszebbre, annál jobb!

Egészen jól emlékszem még arra, amit lord ur nekem már néhány évvel ezelőtt is mondott: Amerika az ön véleménye szerint az egyetlen világrész, ahol egy ügyes orvos tehetségének érvényét szerezhethet és ahol jövője biztosítva van!

Délamerika még jobb, mint Északamerika, ugy-e?

Mexikóról, Kaliforniáról beszélt, ha nem tévedek!

A másik földtekén válaszszak ki számomra egy szép, kedélyes kis városkát, hol sok kigyó van és ahol a sárga láz dühöng, a lakosság pedig emberevő vademberekből áll.

Szavamra mondom, mylord, nagy számár vagyok, hogy biztam gavalléroságában és idefáradtam. A legjobb szándékkal jöttem, figyelmzettetni akartam egy közeledő nagy veszedelmre.

A lord kérdőleg nézett az orvosra és lazán közönyös hangon így szólt:

— Egy veszedelemtől akar engem óvni? Nem tudom, hogy kitől kellene félnem. Azok a személyek, akik esetleg veszélyessé válhatnak rám nézve, messze, több ezer mérföldnyire vannak tőlem. Magától, doktor, nem félek, mert hisz ha beszélne, saját husába váгна.

— Nem fogok beszélni, mylord, ezt mások fogják helyettem tenni, vigyázzon nagyon magára, mert nagy veszélyben forog.

— Ah, ez csak mese, meg akár engem ijeszteni? — kiáltá a lord könnyedén, habár Sherlock Holmes észrevette, hogy a lordon a rettegés mindjobban erőt vesz. Ezzel akarja viszoználni, hogy kérelmét elutasítottam.

— Nem, mylord, — mondá az orvos gunyos mosolyal, — nagy tévedésben van. Nem vagyok az a kicsinyes ember, akinek engem tart. Tényleg azért jöttem, hogy figyelmeztessék, most azonban, minthogy meggyőződtem arról, hogy ön az én sorsommal szemben teljesen közönyös, nincs semmi értelme annak, hogy önnek szivességet tegyek. Nem bánom, nem állok utjába a nemezisnek. Én kellő időben védekezhetek, mert tudom, hogy a veszély mely irányból fenyeget.

— Beszéljen, Phelps, mire akart engem figyelmeztetni, — mondá a lord kérő hangon az orvoshoz közelebb lépve.

— Nem beszélék, mylord, az imént nagyon megsértett engem.

— És ha előbbi kívánságát teljesítem, ha ismét segíyezem, akkor sem fog beszélni?

— Igéretekre nem adok semmit, adja át már ma az összegnek egy részét, hogy adósságaimat némileg rendezzem és akkor beszélni fogok. Csak megér önnek néhány száz font aranyat, hogy kellő időben értesüljön a vész-tjós-ló fellegekről, melyek ön fölé tornyosulnak és melyek következményét még talán elháríthatja!

— Igen, barátom, meg fogja kapni a pénzt, becsületesemre mondom, csak beszéljen, beszéljen!

— Figyeljen tehát ide, uram: Stevens Mary vagy mostani nevén Smith Ellen és férje ismét Londonban vannak.

A lord gunyosan felnevetett.

— Hazug, aljas hazug, — kiáltá aztán mérgesen, — mindketten Nyugat-Ausztráliában vannak és ott fognak megdögleni, anélkül, hogy fejemen egy száll hajat is meggörbíthetnének.

— Ugy és honnan tudja ezt oly határozottan?

— Néhány nappal ezelőtt levelet kaptam Stevens Marytól Nyugat-Ausztráliából, melyben pénzt kér tőlem. Ha akarja, akkor a levelet megmutatom.

— Mindazonáltal mindketten néhány nap óta Londonban vannak. Ha még ma éjjel 1000 font aranyat ad nekem, úgy megmondom lakásuknak címét, sőt, ha kívánja, úgy lakásukra is vezetem önt. De előbb a pénzt.

— Phelps, — kiáltá a lord izgatottan, — gunyolódik velem? Istenemre mondom, hogy nem vagyok most tréfálódzó kedvben.

— A legkomolyabban beszélék, — felelé Phelps, — esküszöm mindenre, ami szent előttem, hogy az igazat mondtam. Rövid idővel azután miután Stevens önnek a levelet írta, sikerült nekik Ausztriából megszökni és visszajönni Angliába.

— Ugy mondja meg nekem, hogy hol találhatom őket?

— Előbb a pénzt, mylord!

— Jöjjön velem a szobámba és azonnal megkapja.

— Nem, mylord, a toronyszobába nem követem. Nincs kedvem a toronyszoba ablakából a mélységbe dobálni magam. A kocsimban fogok várni, amely a kert bejáratától néhány száz lépésnyire van. Hozza a pénzt legkésőbbben egy negyed óra múlva oda, tovább nem várok. Megértette? Nincs több veszteni való időm!

— Gyalázatos gazember, — mormogta a lord dühösen és Sherlock Holmes sasszemével látta, hogy a lord egy pillanatig habozott, hogy az orvosra vesse-e magát, meggondolta azonban a dolgot és így szólt:

— Jól van, a pénzt oda hozom. E szavak után eltávozott.

Alig, hogy a lord a Kastély felé elsietett és az orvos kocsija felé ment, Sherlock Holmes is

előbújt rejtkehelyéből és egy más úton a toronyhoz szaladt.

Szerencsére sikerült neki szobáját, mely közvetlenül Reginald toronyszobája mellett volt, a kellő időben elérni.

Alig hogy az ajtót maga mögött betette, már is hangzottak a lord léptei a toronyszobába vezető lépcsőkön és néhány pillanatra rá Reginald belépett a toronyszobába.

Egy-két perc múlva a lord az inas szerepét játszó detektivet behívta magához, aki azonnal meg is jelent parancsait átvenni.

A szoba nem volt kivilágítva és így a detektív, mikor a szobába belépett, nem láthatta az ajtó közelében álló lord vadállatias kifejezésű arcát és így volt csak lehetséges, hogy a lord a mit sem sejtő detektivre örületes dühös kiáltással rávetette magát és őt, mielőtt a meglepett Holmes még revolverjéhez nyulhatott volna, hátulról vasmarokkal a nyakszirtnél megragadta.

A lord nagyon erős férfi volt és a düh erejét még megduplázta. A detektív igyekezete, hogy őt magáról lerázza, teljesen hiábavalónak bizonyult.

— Gazember! — kiáltá a lord és megrázta teljes erejéből, — mit akartál a romoknál? Átkozott vizsla, azt hiszed, hogy nem vettelek észre! Gyalázatos, senkinek sem szabad elárulnod, amit kilestél, meg kell halnod!

Ugyane pillanatban érezte Sherlock Holmes, amint a lord őt vasmarkával felragadta és a mélység fölé tartotta. Alatta volt egy körülbelül 400 lábnyi csaknem függélyes sziklahasadék és aztán a tenger.

— Sherlock Holmes érezte, — lenézve a szörnyű mélységbe, — amint eszméletét lassankint elvesztette, minden forgott körülötte, a lord eleresztette őt s ő lezuhant a borzalmas mélységbe.

Mély ájulás vett rajta erőt. Mikor a szörnyű fájdalom magához térítette, borzadva látta, hogy 50 lépésnyire az ablaktól egy nagy, a torony falából kiálló vaskapcszon akadt meg.

Az öltönye megmentette a mélységbezuhanástól.

Sherlock Holmes bátor férfi volt, sok veszedelemmel bátran állott szembe, soha sem riadt vissza semmitől, számtalan esetben élet-halál harcot vívott a legkétségbeesettebb bűnossal, de ez esetben örületes félelem vett rajta erőt, ami szívét görcsösen összeszorította, úgy, hogy a lélegzete is elállt.

Nem mert mozogni, mert ha a legcsekélyebb mozgásnál öltönye, mely őt a mélység fölé tartotta, elszakadhatott volna. Le sem mert nézni a tátongó mélységbe, csak előre nézett a hold fényétől megvilágított tengerre és oldalt az utra. A távolban látott egy kocsit tovarobogni, ebben ült bizonyosan a két bűnös, a gyilkos, aki őt le akarta taszítani és elzüllött társa.

E rettenetes pillanatban, amikor a halál csontos ujjait már fenyegetőleg feléje nyujtotta, feje fölött emberi hangokat hallott.

Néhány pillanat múlva, mikor feltekintett, látta, hogy a toronyszoba ablakából egy vas-tag kötelet, amelynek végére hurok volt kötve, bocsátottak le hozzá.

Lázás izgatottsággal a kötél felé nyujtotta kezét, de hiába, nem érte még el.

A kötél immár közvetlen mellette volt.

Felsőtestével ismét előrehajolt. Hideg verejték gyöngyözött homlokán. Hallotta, hogy kabátja recseg, hallotta, hogy az szakad, érezte, hogy élete már csak egy hajszálon függ, ekkor egy utolsó kétségbeesett kísérletet tett a kötelet megfogni, ami nagynehezen sikerült is neki.

A hurkot dereka körül csavarta és meg volt mentve.

Mindjárt ezután a kötelet felhúzták, néhány pillanat, a detektív elérte az ablakot és megmentői karjaiba borult.

Hosszas ájulásból magához térve, szobájában, ágyában találta magát. A lordnak néhány szolgálja állott körülötte és örültek, mikor látták, hogy szeméit felnyitja.

A szent Rókus falu körösmájából a kastélyba visszatérve, a szolgák egyike véletlenül felnézett a toronyra és nagy megdöbbenésére egy embert látott szédítő magasságban a torony falán függni.

Nyilsebességgel rohantak a kastélyba, hioz-

zálattak a mentéshez, ami minden várakozás ellenére szerencsére sikerült.

Sherlock Holmes meleg szavakban mondott köszönetet megmentőinek, azt mondván nekik, hogy csak saját vigyázatlanágából esett a mélységbe, mivel nagyon mélyen kihajolt az ablakból és arra kérte társait, hogy hagyják őt pihenni, mivel nagyon gyengének érzi magát.

Alig hogy a szolgák Holmes kívánságának eleget tettek, kiugrott ez az ágyból és a kastélyból észrevétlenül kiesett.

Oly gyorsan, amint csak tudott a szentrókusi vasutállomáshoz sietett, hogy még az éj folyamán vonaton Londonba érjen. Az az egy kívánság töltötte el lelkét, hogy a bűnös lordot és annak társát mielőbb hatalmába kerítse és a kis Ralf egykori ápolónőjének londoni tartózkodási helyét kikutassa.

VI FEJEZET.

Egy szörnyű felfedezés.

A hajnali órákban Sherlock Holmes Londonba érkezett.

Amikor a vasuti pályaudvart elhagyta, kocsiba ült és Burke Tom zsidó üzletéhez hatatott, amely üzletet most — mint ismeretes — Taxon Harry vezette.

Segédjével okvetlenül kellett beszélnie, mert hisz lehetséges volt, hogy Stevens Mary már az üzletben mutatkozott.

A detektív egy félóra alatt odaért.

A zsidó üzlet ez időtájt zárva volt.

Sherlock Holmes a segédje által ismert módon háromszor kopogott az ajtón, mire Harry, ki a megbeszélés értelmében a kis irodában aludt, gyorsan felkelt és a detektívet beengedte.

— Jó reggelt, barátom, — mondá Sherlock Holmes, segédjének kezét szívélyesen megszorítva. — Édes álmaidban zavartalak?

— Nem állithatom, — felelte álmos hangon Harry. — Nem jól aludtam. A legvadabb álmaim voltak. Képzeld csak, mester, azt álmodtam, hogy ön élet-halál között lebeg. Ön egy tatóngó mélység felett függött és épp akkor, mikor a helyzet a legváltóságosabb lett, hallottam kopogását és végtelen boldog vagyok, hogy teljes egészségben viszontláthatom.

— Nos barátom, álmod nem volt csalóka álom, — mondá Sherlock Holmes kimerülve egy székre ülve, — ma éjjel tényleg egy négyszáz méter mélységű hasadék felett élet-halál között függtem és szinte a csodával határos, hogy még élek.

A detektív rövid szavakban elmondta az ijedségtől csaknem elájuló segédjének szörnyű élményeit. Megmutatta Harrynak a csipője felett lévő elég mély sebet, melyet az eses alkalmával szenvedett.

— Sebem megint alaposan kinyúz, de nincs időm magam ápolni, van nálad tapasz, barátom, melylyel sebemet beragaszthatom?

Harry a nála levő kis mentőszekrényből a tapaszt elővette, a sebet óvatosan kimosta és beragasztotta. Aztán felöltözködött, miközben két csésze erős kávéfőzött és elmondta gazdájának a legutóbbi napok eseményeit.

Nem történt semmi különös, csak egy esemény ragadta meg a detektív figyelmét.

Tegnap délután egy fiatal nő volt az üzletben, akiben Harry azonnal felismerte Stevens Maryt, illetve Smith Ellent.

— Én nem láttam ugyan, mint ön, mester, Jael képét, amikor Sisserat agyonüti, amely képen Morgan John állítása szerint Jael annyira hasonlít Stevens Maryra, de az ön leírása szerint azonnal ráismertem a kis Ralf ápolónőjére.

— Remélem, hogy ezt nem árultad el, — mondá a detektív nagy érdeklődéssel, a forró kávé szürcsölve.

— Nem, — felelte Harry, — a képzelhető legártatlanabb arcot vágtam. Bevallom azonban, hogy Burke Tom öcscsének a szerepét nem volt oly könnyű adnom. Ez a Stevens átkozottan gyánakvó nő lehet. Szép, fekete szemével lelkem mélyéig akart hatolni. Végre azonban bizonyára mégis hitt nekem, mert különben nem üdvözöl-

tette volna oly szívélyesen kedves nagybátyámat és nem mondta volna, hogy a legközelebbi napokban ismét eljön a zsibárus boltba érdeklődni, hogy Burke Tom visszatért-e már utjáról.

— Lakásának címét nem árulta el?

— Nem.

— Sajnos, így át kell kutatnunk egész Londont és környékét.

— Nem mester, ezt a fáradságot hál Istennek megtakaríthatjuk. Alig, hogy Stevens elment, az üzletet bezártam és őt lépésről-lépésre követtem.

— Ügyes fiu vagy, Harry; nem is vártam mást tőled.

Megtudtad, hogy Stevens hol lakik?

— Igen, egész a város keleti részén, ott ahol az ördög a világnak jó éjszakát mond.

— Jól van fiam. Kerekedjünk fel azonnal és vezess engem oda. Sietnünk kell és a lordot, valamint cinkostársait a legközelebbi napokban le kell tartóztatnunk.

A legnagyobb súlyt Stevens Maryra fektetem, mert a szent rókusai lord elleni bünpörben ő lesz a koronatanu.

Csak ő volt jelen, mikor a kis Ralf utolsó perceit élte és csak ő mondhatja meg, hogy a gyermek tényleg öntudatlan állapotban ugrott-e le a toronyszoba ablakából, vagy hogy erőszakkal lett-e onnan ledobva.

Végeztél, Harry? Menjünk tehát.

Harry felkelt és miután az üzletet bezárta, elindult gazdájával London azon része felé, ahol mint azt ő előbb kifejezte, az ördög már jó éjszakát mond.

Az út egy részét társaskocsin tették meg és így nemsokára közel jutottak célukhoz, London keleti részén levő külvárosba, ahol a városnak már teljesen falusias színezete van.

Nagy terjedelmű szántóföldek és kertek közt már csak szórványosan voltak a kis házikók.

A legutolsó utca végén Taxon Harry megállott és egy még néhány száz lépésnyire levő sajtószerű házikóra mutatott.

A ház a távolból falusi házikónak látszott és a sok felfutó növény közt egész csinos benyo-

mást tett a szemlélőre. Közelebb érve azonban láthatóvá vált, hogy az egész házikó csupa régi anyagból — melyek előbb más rélt szolgáltak — volt összetákolva. Régi hordók, ládák, fatörzsek, szikladarabok képezték a házikó alkatrészeit.

Az elő- és a hátsó fal összeszegezett hajódeszkákból állott, melyek közé kis ablakok voltak ékelve. A háztető ponyvából készült, az egész házikó két szobából és egy konyhából állott.

A kis házikó előtt egy szépen ápolt zöldségkert terült el, melyet egy szomszédos kertész bérelt ki.

A rozoga épület emeletéről a kilátás teljesen falusias volt. Jobbról egy piszkos zöld vízzel telt kanális terült el, melyen néhány szélmalom volt, balodalt pedig nagy virágos ültetvények gémes kutakkal voltak láthatók.

— Az a házikó az, amelyben a Shmith házaspár rejtőzik, — mondá Taxon Harry, — abba láttam tegnap este Maryt bemenni. Kétség sem fér hozzá, hogy ottan lakik. Tegnap is itt leselkedtem, ahol most állunk és soká figyeltem az ablakokat és az ajtót és láttam, mikor Stevens az utolsó ablaknál megjelent és az ott levő virágokat gondozta.

Később ismét kijött a házból, a kertbe ment, az utcára nézett, aztán visszament a házba és többet nem mutatkozott. Én pedig, minthogy nagy éhséget éreztem, elhagytam megfigyelő állásomat és a tulsó kis magaslaton levő kis korcsmába mentem, melynek ablakaiból színtén jól ellenőrizhető a házikó, melyben Mary lakik.

— Helyesen tetted, fiam, és ha tulsóká kelene várnunk, akkor ma is oda fogjuk haditáborunkat áthelyezni.

Megkísérlem azonban előbb a házikóba bebecsátást nyerni. Szegényes öltönyömben, melyet Burke zsibárus üzletéből vettem, remélhetőleg nem látszom gyanusnak.

— Ahogy vesszük, — mondá Harry mosolyogva — mester úgy néz ki, mint egy csirkefogó.

— Ne gondold, barátom, hogy te gavalérnak látszol, — felelte a detektív nevetve. — Maradj itt addig, míg én a látogatással végeztem.

Mielőtt Harry még válaszolhatott volna, a

Detektív kibujt a bozót alól és az országuton a házikó felé ment.

Taxon türelmetlenül várta gazdája visszaérkezését.

Rövid idő múlva Sherlock Holmes visszajött a rejtékhelyhez.

— Igazad van, barátom, — mondá aztán megelégedett arccal, — az a házaspár, aki a házikóban lakik, csak a Smith házaspár lehet. Nem láttam ugyan Maryt, de láttam férjét, Smith Frankot. Csinos fickó. Mikor az ajtón kopogtam és alamizsnát kértem, beengedett az előszobába és néhány sillinget adott. Az ördögbe is ember, mondá ő miközben a pénzt ideadta, első percben azt hittem, hogy Mary az, mikor lépteit a kertben hallottam. Aztán mélyen elpirult, mert észrevette, hogy elszólta magát. Felesége valószínűleg a városban van.

A detektív és segédje még egy ideig a bokor mögött maradtak, mikor azonban látták, hogy Mary nem jön, előbujtak és a dombon levő kis korcsmába mentek.

Egymást felváltva csaknem egész napon át az ablaknál voltak anélkül azonban, hogy a várva-várt Stevens Mary jött volna.

— Az ördögbe is! — mondá végre Sherlock Holmes, — az ügy kezd unalmassá válni, hisz nem ülhetünk itten napokon át. Hosszas ittlétünk végre is majd feltűnik.

Eredj át csak, fiam és nézd meg, hogy mi ujság. A mostani öltözékedben, feltéve, hogy Mary már otthon is lenne, nem ismerné fel benned Burke Tom unokaöcscsét.

— Magam is azt hiszem, álszakállom egész más kifejezést ad arcomnak.

E szavak után Harry elment a korcsmából, hogy most ő tartson szemlét a ház körül.

Néhány perc múlva visszajött és a következőt jelentelte gazdájának:

— Most úgy látszik neki sincsen a házban. Az első szoba ajtaja be van zárva. Smith is bizonyára elment és valószínű, hogy a házat egy hátsó ajtón hagyta el.

— Kopogtál?

— Igen, még pedig nagyon is erősen, de senki sem felelt. Az egész ház olyan, mintha kihalt volna.

— Ha így áll a dolog, úgy szedjük fel sátorfánkat és menjünk az országuton át a városba. Utközben talán találkozni fogunk a Smith házaspárral.

Holmes kifizette a korcsmai számlát és utra kerekedtek.

A külvárosból a városba vezető uton fel és alá járkáltak, de senki olyannal sem találkoztak, akikben a Smith házaspárt felismerhették volna.

Az idő mult, este lett, de a házikó ablakain át nem tűnt fel világosság.

Teljes sötétség uralkodott mindenfelé.

A Themse felől sűrű köd emelkedett, mely az egész környéket elborította és a holdat is teljesen elhomályosította.

Egy árokban, mely a meleg időjárás folytán teljesen kiszáradt, Sherlock Holmes és Taxon még mindig hason fekve lesben voltak.

Az éj beállta óta egy vándorló sem mutatkozott, ki a két detektívet zavarta volna. — — —

A két férfi egyszerre ijedten összerázkódott.

Az éjjeli csendet egy fájdalmas nyöszörgés, majd pedig mindinkább hangosabb jajveszékélés zavarta meg.

Aztán ismét csend lett.

Sherlock Holmes és segédje visszafojtott lélegzettel füleltek, hogy a hang, mely egy kétségbeejtett haldoklónak segélykiáltása lehetett, ismétlődik-e.

De nem, mély, siri csend uralkodott.

Néhány pillanat múlva azonban a házikó felől ismét egy hang hallatszott.

Mindinkább elhaló, tompa, fájdalmasan siránkozó hang volt ez.

Sherlock Holmes és fiatal segédje remégtek az izgatottságtól.

Még egy pillanatig vártak.

Az elhagyott kerti házikó egyik ablakánál lámpafény vált hirtelen láthatóvá, mely azonnal ismét eltűnt. Néhány másodperc múlva az emeleti ablak redőnyei mögül egy halvány fény sugar tört elő, ami azt bizonyította, hogy valaki a lámpával az emeletre ment és ottan ide-oda járkált.

A világosság végre ismét eltűnt és az összes ablakok teljes sötétségben maradtak.

Egyszerre ismét zaj hallatszott, mintha valaki gyors léptekben, ziháló lélegzettel a kerti ut kemény talaján haladt volna.

Sherlock Holmes és Taxon Harry előrohantak az árokból, de még nem értek a kert kapujához, mikor a kertből egy magas növésű sötét öltönyben levő férfi bukkant elő és a mezei uton az ültetvények irányába szaladt.

— Utána, — suttogta Sherlock Holmes segédjének és mindketten utána iramodtak a férfinak, akinek arca fekete álarccal volt elfedve és villámgyorsasággal haladt előre. Jobb keze körül fehér zsebkendő volt kötve.

A koromfekete sötétségben a menekülő alig volt észrevehető, mindazonáltal a két detektív teljes erejükből tovább üldözték őt.

Csaknem már tíz percig voltak nyomában és azt hitték, hogy már megfoghatják, mikor egy széles árok, mely tele volt bűdös állott vízzel, hirtelen megakadályozta további utjukat.

A gyilkos, mert csak az lehetett, egy elszánt ugrással átvette magát az árok tulsó partjára és a következő pillanatban az üldözők szemei előtt eltűnt.

Mikor a detektívek szintén megkísérelték egy ugrással átvetni magukat, mindketten a vízbe estek és így nem maradt más hátra, mint szitkozódások között a piszkos vízből a partra megint kievickélni.

— Ezt nevezem pechnek! — kiáltá Sherlock Holmes dühösen, — ez a gazember megmenekült előlünk. Menjünk vissza a kertházhoz és kutassunk, hogy mit követett el ez az ember.

A kerthez érve a nyitott kapun át csakhamar elérték a házat.

Sherlock Holmes működésbe hozta villamos zseblámpáját és a ház küszöbét megvilágította.

Halk kiáltás hagyta el ajkait és a küszöbre mutatott.

Mint egy kigyó, úgy huzódott egy sötét sáv, a házból egész a küszöbig és onnan le az utra.

— Nézd csak Harry, mi ez?

— Vér, — felelte Harry borzadva.

— Itt fekszik a földön a kapukulcs! — kiáltá a detektív és gyorsan kinyitotta a ház ajtaját.

Borzalmas látvány tárult fel a két férfi előtt.

A lépcső alján egy asszony feküdt, meggyilkolva, feje a falhoz volt támasztva a kis lakosztoba ajtajával szemben.

A szerencsétlen nő, mint arról Sherlock Holmes és Taxon Harry azonnal meggyőződtek, Stevens Mary volt.

Fehér, félrefordított arca tágranyilt merev szemeivel, összehuzódott szemöldökkel, nyitott szájjal, az összeszorított fehér, kis fogakkal oly merev volt, mint egy márványszobor, de a félelemnek, gyűlöletnek és fájdalomnak oly határozott kifejezésével, amelyet egy szobrász soha sem tudott volna elérni.

Gyönyörű szép fekete haja felbontva és összeszekuszlva vállaira borult és bizonyítékát szolgáltatva annak, amire különben egyéb nyomok is mutattak, hogy a szerencsétlen áldozat mily küzdelmet folytatott gyilkosával.

Soká küzdött életeért és mint az látható volt, térdein idáig vonszolta magát és itt halt meg, mert két karja még ki volt nyujtva, hogy a gyilkost magától eltaszítsa. Karjai össze voltak vágdalva és az egyik kezén ujjai csaknem teljesen letépve, ami bizonyára a gyilkos szerszám viszszalökésére való meddő kísérletben történt.

Az első támadás a lakosztobában történhetett, mert a székek fel voltak döntve és az asztal földre volt lökve.

Vérnyomok a lakásban mindenütt látszótak, leginkább azonban a bejáratnál, hol Stevens Mary holtteste feküdt. A kilincsen is látszótak véres ujjak helyei.

Sherlock Holmes letérdelt és gyöngéden felemelte az áldozat fejét.

— Nézd csak, Harry, — mondá a detektív segédjének, miközben Mary jobb kezét felemelte és részvétellel nézte, — nézd csak, hogy a nyomorult gyilkos mit csinált ezzel a szegény asszonynyal!

Azután Holmes meggyújtotta a kandallón levő kis lámpát, átkutatta szemeivel a szobát és Harrytől követve felment az emeletre, mivel a vérnyomok bizonyították, hogy a gyilkos az emeleten is járt.

Az emeleten minden ajtó nyitva volt és a legnagyobb rendetlenség uralkodott.

A szekrényekből minden ki volt dobálva, a bördök és a ládák lakatai erőszakkal lettek feltörve. Az egyik láda fedele lábbal lett betörve, mert bizonyára másképp nem tudta azt kinyitni, a földön pedig egy nagy, erős, élesre köszörült vadászkésnek körülbelül négy centiméternyi letört hegye feküdt.

A gyilkos vagy azt a látszatot akarta kelteni, hogy rablógyilkosságot követett el, vagy pedig valami értékesebb után kutatott, mert több arany- és ezüstpénz a földön szana-szét hevert.

— Hm, ez gyanus, — mormogta Sherlock Holmes meglepődve, — egy közönséges betörő ezeket a dolgokat magával vitte volna. A gazember bizonyára mást keresett.

— Halló, Harry, mi ez?

Egy kis asztalon egy mosdótál félig megtöltve vízzel állt és mellette egy törülköző volt.

A gyilkos távozása előtt véres kezeit megtörlötte.

— Kezdem érteni a dolgot, — mondá Holmes — ha a tettes az, akire gyanakszom, úgy iratokat keresett és amint látom, nem találta azokat.

A detektív azután egy vastag csomó iratot talált, melynek közepén valami keményebb és nehezebb tárgy lehetett. A csomag piros selyem szalaggal volt körülkötve. Sherlock Holmes a csomagot gyorsan zsebre dugta.

Taxon Harry meglepve kiáltott fel, mert kutatásai közben az ajtó mögött egy csillogó tárgyat talált.

A detektív mohón kapott a tárgy után, mert az, amit Harry kezében tartott, bizonyítékául szolgált annak, hogy a gyilkos személyét illetőleg helyesen következtettek.

Ez egy nagy, értékes arany nyakkendő volt, mely a dulakodás közben észrevétlenül a földre esett.

A tübe betük és a betük fölött korona volt bevése.

— Nos mester, — mondá Taxon Harry, — elég bizonyíték ez?

— A legjobb bizonyíték, ami csak képzelhető, felelte Sherlock Holmes örömmel. — Most befejeztük itt munkánkat és siessünk a rendőrigazgatósághoz.

VII. FEJEZET.

A borzalmas rejtély megfejtése.

Körülbelül egy órával az előbbi fejezetben elmondottak után Sherlock Holmes és Taxon Harry Gordon rendőrigazgató szobájában voltak.

A detektív kezében tartotta azt a csomag levelet, amelyet a kertiház szobájában talált és felbontotta a selyemszalagot amelylyel az össze volt kötve.

A rendőrigazgató és Harry feszült érdeklődéssel kísérték figyelemmel a detektívet, amikor a levelek közül egy nehéz, kemény tárgyat vett elő, amely staniolpapirba volt becsomagolva.

Mikor a papirosból kivette, egy kis fénykép, amely aranyrámában volt, vált láthatóvá. Az üveg, amely a fényképet fedte, meg volt repedve és így csak nehezen volt kivehető a fénykép, amely két személyt ábrázolt. Az egyik egy gyönyörű szép fiatal leányt, akiben Sherlock Holmes és Harry azonnal felismerték Stevens Maryt, a meggyilkolt nőt, míg a másik egy magas termetű, daliás fiatalembert ábrázolt, aki nem volt más, mint — Glaster Reginald lord.

— Rendőrigazgató ur, ez szolgálhat bizonyítékul annak, hogy Golster lord társa és szeretője volt Stevensnek.

Az elsárgult levelek közt, melyek mind Gloucester lordtól származó szerelmes levelek voltak, egyet előhuzott, melynek papírja még új, tintája pedig fekete volt és amelyen szép határozott női írással a következő címzés volt olvasható:

«Az én kedves férjemnek, Franknak. S. M.»

Ez egy hosszú levél volt, amelyet Sherlock

Holmes most előolvasott és amely Stevens Mary tollából került ki.

A levélben kimerítően elmondta, gyónó őszinteséggel és hűséggel azt a szerepet, amelyet mint az előbbi Gloster lord gyermekének ápolónője a szent rókusi szörnyü tragédiában játszott, valamint azon okokat, melyek őt arra bírták, hogy Morgan Reginaldnak segédkezet nyújtson arra, hogy a hitbizományt és a lordi-rangot örökölhesse.

A levél így hangzott:

«Csak te miattad történt, te akkor, édes Frankom, börtönben voltál, szegények voltunk és Morgan Reginald megígérte, hogy védelmeddel egy jeles ügyvédet fog megbizni. Megbizatásom az volt, hogy a beteg fiucska ágyába egy kis gyermek hulláját tegyem, amelyet a gyermekszoba melletti fülkébe rejtettek, a kis fiucska pedig az ablakon át a tengerbe kellett dobnom. Mikor azon az emlékezetes estén a szegény kis Ralf ágyánál ültem és a láz mint egy varázscsapásra megszűnt és a fiucska nyugodtan az ágyban fekvé mosolyogva rám nézett és így suttogott: «Adjál vizet, kedves Mary!» akkor olyanak éreztem magam, mintha a szívemet összeszorították volna és nem tudtam magam arra elhatározni, hogy a kisedet megöljem.

Mikor a kastélyban minden csendes volt, egy erős altatóport adtam be neki, legrégebb ruháskáiba öltöttem, kosárba fektettem, betakartam ruháimmal és lábujhegyen kiosontam a házból. A parkon át Ronerné asszonyhoz, egy szolgáló félig megvakult özvegyéhez mentem, ki a park végén egy kis házikóban lakott és némi-leg leköteleztem volt.

A kosarat a házikó egy üres kamrájába zártam és a kulcsot magamhoz véve, visszasiettem a kastélyba.

Éjfél már elmúlt volt, mikor észrevétlenül visszaosontam a gyermekszobába, melyet előbb lezártam volt.

A kis Ralf ágya még meleg volt.

Remegő térdekkal mentem be a kis fülkébe, amelyben a kis gyermek holtteste feküdt. A lámpa reszketett kezemben és oly borzongás vett rajtam erőt, mintha a meghalt gyermeket én gyilkoltam volna meg.

A hullát kivettem a zsákból és a nyitott ablakhoz vittem.

A hold kísérteties fényvel világította meg a sziklát és a tengert. A kis holttestre ráadtam Ralf hálóingjét és félrefordítva fejemet a hullát a mélységbe taszítottam. Aztán eszméletemet elvesztettem. Erős rázás térített magamhoz, Morgan Reginald állt előttem és dühtől szikrázó szemekkel nézett rám.

Hol van Ralf? kérdezte tőlem az üres ágyra mutatva.

«Ott lent fekszik a mélységben szörnyet halva; elaludtam és a gyermek lázban kiugrott az ablakon» — dadogtam én.

«És hol van a másik gyermek hullája?»

«Azt eltávolítottam, a zarándoklak mellett lévő kutba dobtam» — mondtam, örülve, hogy ezt a hazugságot kitaláltam.

Morgan Reginald elhitte szavaimat, kinézett az ablakon és látta az összeroncsolt holttestet.

«Igy is jól van» — monda aztán — «csapjál lármát, Mary, meséld el a történeteket, tedd magad vigasztalhatatlannak és igyekezz aztán mielőbb eltávozni.»

A következő pillanatban a lord egy titkos ajtón eltűnt, én pedig meghuztam a csengőt, kiabáltam, sirtam és az egész ház visszhangzott jajveszékélésemtől.

A nagy zürzavarban, amely a kastélyban ekkor uralkodott, észrevétlenül eltűntem, Ronerné asszonyhoz mentem, felköltöttem és elmeséltem neki a történeteket.

Ronerné rá akart beszélni, hogy menjek vele vissza a kastélyba, de örültnek tettem magam, mire ő végre elment.

Hajnalodni kezdett.

Miután Ronerné eltávozott, kihoztam a kosarat a kamrácskából, vállamra vettem és az ablakon át kimászva az országútra siettem.

Egy ismerőshöz mentem és a fiucska saját gyermekemnek mondtam, akit betegen egy szivtelen nevelőanyától elvettem.

Ralfot később Walton doktor nevelőintézetébe adtam, ahol addig fog maradni, míg a gazember Reginald lorddal leszámoltam.»

Miután Sherlock Holmes a levelet felolvasta, Gordon így szólt:

— A meggyilkoltnak ez a levele elégséges arra, hogy Gloster Reginald lordot Szent Rókusön azonnal letartóztassam. Engedje meg Holmes ur és ön is fiatal barátom, Taxon Harry, hogy önökkel kezet foghassak, mert csakis az önök ügyességüknek és éleslátásuknak köszönhető ezen szenzációs bűntény felderítése.

— — — — —
A reggeli nap bearanyozta Szent Rókus kastély tornyait, mikor egy csapat rendőr a rendőrigazgató vezetése alatt megjelent, hogy Gloster lordot letartóztassák.

Gordon embereit a kastély körül elhelyezte, míg ő a kapun kopogtatott.

A portás ijedten nézett az egyenruhás tisztviselőre, kit aztán a lord szobájához vezetett.

— Ily korán nem vagyok beszélhető, — mondá a lord a szolgának, aki a rendőrigazgatót bejelentette.

A lord még akkor sem nyitotta ki az ajtót, mikor ezt Gordon «ő felsége a király nevében» követelte.

A rendőrigazgató ezért kárhatalomhoz folya-

modott és a feszítővasnak az ajtó csakhamar engedett.

Nagy dörrenés hallatszott, de a belépő rendőrök a lordnak nyomát sem találták, csak a törönyszoba nyitott ajtaja mutatta az utat, amelyet a bűnös magának választott.

Gordon kihajolt az ablakon, de a mélységben sem látta a lordot.

A szoba átkutatásakor több barátcsuhát találtak és így a lord maga volt a szt. rókusi kastély titokzatos kísértete.

Egy óra múlva, mikor a rendőrség emberei a tenger partjára értek, a hullámok egy szörnyen összeroncsolt holttestet vetettek a partra: ez Gloster Reginald lord hullája volt.

Phelps a börtönben deliriumban halt meg.

A fiatal Ralf lord egy a törvényszék által kinevezett gyámot kapott és a katonai nevelőintézet egyik legjobb növendéke.

Megmentőjét, Stevens Maryt, keservesen megsiratta és annak férjéről, Smith Frankról bőkezűen gondoskodott.

Mindnyájan pedig áldják Sherlock Holmest, a világ lezseniálisabb detektívjét.

Hazai gyártmány!

Hazai gyártmány!

WOHANKA ÉS TÁRSÁ
 KÉTÜTEMŰ NYERŐLÁJ-
 MOTOROK ÉS LOKOMOBILOK
 ÜZEMKÖLTSEGEK MAGASGRINT
 1½-2 FILLÉR
 ÓRÁNKÉNT ÉS JOERONKÉNT
 NINCS ROBBANÓ, TŰZ-VESSZÉLY
 MINDEN PENZÜGYORI ELLENŐRZÉS
 ÉS ENGEDÉLY NÉLKÜL
WOHANKA ÉS TÁRSÁ BUDAPEST
 V. VÁCSLIKORUT 76.

Hazai gyártmány!

Hazai gyártmány!

Könyveket bármilyen nyelvben a
XV. és XVI. századból, régi pénz- és
emlékérmeket, Kossuth-bankjegyeket
és használt levélbélyegeket megvesz

Röttig Odo, Sopron

Kihez az ajánlatok intézendők. —

Jó mellékkeresetre tehet szert
bárki hirdetések gyűjtésével.

A feltételeket készséggel közli:

**Röttig Gusztáv
és Fia cég Sopron**

■ Jack, a hasfelmetsző ■

a címe a május 1-én megjelenő 12. füzetünknek. Sherlock Holmes megszabadítja a világot a legveszedelmesebb gonosztevők egyikétől. E füzetben megismerkedünk a nikotin-barlangok rejtelmével és ezen mérgező iszonyú pusztító hatásával.

== Legujabb ==

szivarkahüvely-különlegességek:

„Riz Abbazia“	Kiváló francia Verge	18 kr.
„Délibáb“	Kiváló Verge. Nikotin mentes	14 „
„Tiszti“	Kiváló Verge. Nikotin mentes	12 „
„Kiling“	Kiváló Verge. Nikotin mentes	10 „
„Kolibri“	Kiváló francia Verge. Hygienikus nikotin mentes. Különleges szopókával	20 „

Egyedüli lerakat Magyarország részére:

HARMATHY PÁL szivarkahüvely-különlegességek főraktárában **DEBRECEN**

Viszonteladóknak külön árajánlat.

➔ 6000 darab franko küldetik.

Aki ezen füzetre hivatkozik 5% engedményben részesül.

Vigyázz ! Díjrejtvény !

Vigyázz ! Díjrejtvény !

Mindenki nyerhet !

Mindenki résztvehet !

A közkezdveltségnek örvendő **Sherlock Holmes regények** jelen füzetében ismét mindenkinek alkalmat adunk

szerencsését minden kockázat nélkül kipróbálni.

A díjrejtvény a következő :

Mielőtt e füzet szétküldésre kerülne, egyik főnökünk egy **magyar író nevét** egy papírra írja, melyet aztán lepecsételt borítékban megőrizünk. Mindenki, aki a füzeter csekély 25 fillérért beszerzi, eloveszi a minden füzethez mellékelt szelvényt, arra egy magyar író nevét írja és nekünk egy levelezőlapon beküldi. Azok közt, akik a lepecsételt borítékban letétbe helyezett nevet kitalálják, sorsolunk. Az első nyerő kap

10 koronát aranyban

és az eddig megjelent SHERLOCK HOLMES regényeket finom vászonkötésben.

Ugyancsak megkapja a regényeket finom vászonkötésben a 2., 3. és 4. nyerő is.

Csak azon pályázókat vehetjük tekintetbe, akik a szelvényünket használják fel és azt kizárólag **Röttig Gusztáv és Fia Sopron** cím alá küldik. A beküldési végső határidő 1908. május hó 10-ike.

A nyerők nevét a következő füzetek egyikében közzétesszük.

Mindenki próbálja ki szerencsését ! Minden füzet 1 szelvényt tartalmaz !

Röttig Gusztáv és Fia, Sopron, nyomása és kiadása.

